

“Quyển sách *Đói khát Đức Chúa Trời* đã giúp tôi áp dụng thói quen kiêng ăn mỗi ngày. Sự kiêng ăn không phải là sự huyền bí và đời sống tu viện, mà là của Cơ Đốc nhân. Sự kiêng ăn không tập trung vào chúng ta, cũng chẳng tập trung vào sự tận hiến của chúng ta dành cho Chúa, giống như nhiều người thường nói. Chúng ta đang sống trong nền văn hóa có đầy sự nuông chiều và lạm dụng – cho nên kiêng ăn là một công cụ của ân điển Đức Chúa Trời để đón nhận ai đó lớn hơn lòng ham muốn của chúng ta. Quyển sách này đã thay đổi, tối giản và kéo tôi gần Đấng Christ hơn”.

– **Keyan Soltani**

“Quyển *Đói khát Đức Chúa Trời* đến vào lúc cuộc đời tôi gặp sự đau khổ đến nỗi tôi chỉ thèm khát Cứu Chúa mà thôi! Tôi luôn thấy mình đói khát Ngài càng hơn. Tôi cảm biết được tình yêu quá đỗi của Đức Chúa Trời mỗi khi đọc những trang giấy này. Thật là một kho báu!”

– **Amy Kneen**

“Một vài sách có tác động ở trên cuộc đời tôi như quyển *Đói khát Đức Chúa Trời*. Trong khi cố gắng hiểu rõ làm thế nào Đức Chúa Trời có thể sử dụng sự kiêng ăn ở trong cuộc đời tôi, thì tôi lại bị choáng ngợp trước việc mình cần Đấng Christ, nhớ nhà trên trời và mong muốn đem ánh sáng của Đấng Christ cho cả thế giới. John Piper trình bày rất rõ qua Kinh Thánh rằng ý định và góc nhìn của Đức Chúa Trời về sự kiêng ăn của chúng ta là vì sự vui sướng của linh hồn và sự vinh hiển của danh Ngài. Quyển sách này đã giúp tôi trứu mến Đấng tặng quà hơn là món quà”.

– **Octavio Sánchez**

“Trong lúc tuyệt vọng nhất của đời sống Cơ Đốc, quyển sách này đã dạy tôi nhìn thấy Đức Chúa Trời thật là Đấng làm trọn mọi nhu

cầu. Khi tôi đến cùng Đức Chúa Trời, tôi tìm được niềm vui ở trong sự khổ đau. Tôi không còn thấy giai đoạn này trong cuộc đời mình là sự tiêu tàn nữa, mà là thời điểm được dẫn dắt từ thiên thượng để nhìn thấy Đức Chúa Trời là đối tượng được mong chờ nhất và là Đấng làm thỏa mãn linh hồn tôi. Đói khát Đức Chúa Trời đã giúp tôi chuyển từ tuyệt vọng sang lòng yêu mến”.

– **Rudy Rackley**

“Tôi đến Hoa Kỳ để kiếm tiền, tìm thành công và muốn đạt giấc mơ Mỹ. Tôi không biết rằng Đức Chúa Trời đang đeo đuổi để giúp tôi thoát khỏi sự thờ lạy những điều kể trên và kéo tôi đến thờ phượng Ngài. Đức Thánh Linh đã sử dụng quyển sách Đói khát Đức Chúa Trời một cách mạnh mẽ trong cuộc đời tôi. Tôi đã hiểu được việc từ bỏ mọi thứ vì có Đấng Christ, đập đổ các đồn lũy để vâng phục Ngài, và vui mừng trong sự trông cậy về sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Bánh được làm ra để tôi có thể thờ phượng Đức Chúa Trời bằng cách tôn cao Ngài khi ăn bánh - chứ không tôn sùng cái bánh hoặc tự tôn mình lên vì đã tự mình kiếm ra bánh. Tôi được rất khích lệ khi quyển sách này được tái bản, cầu xin Đức Chúa Trời sử dụng quyển sách này để cho thấy Ngài lớn hơn những món quà mà toàn bộ thế hệ những người nam và người nữ trẻ tuổi ngày hôm nay đang ở khắp nơi trên thế giới đang cần”.

– **Victor Chininin Buele**

CÁC SÁCH KHÁC CỦA JOHN PIPER
ĐÃ ĐƯỢC CHUYỂN NGỮ SANG TIẾNG VIỆT

Liều lĩnh là đúng

Nhìn thấy và say mê Jêsus Christ

Vi-rút Corona và Đấng Christ

Hãy để mọi dân tộc reo vui

Đừng lãng phí bệnh ung thư

Đói khát Đức Chúa Trời

Khi tôi không khao khát Đức Chúa Trời

Kinh ngạc vì Đức Chúa Trời

Adoniram Judson

Đừng lãng phí cuộc đời

ĐÓI KHÁT ĐỨC CHÚA TRỜI
KHAO KHÁT ĐỨC CHÚA TRỜI BẰNG KIÊNG ẲN
VÀ CẦU NGUYỆN

JOHN PIPER

LỜI TỰA
DAVID PLATT & FRANCIS CHAN

DỊCH GIẢ
DANIEL DOAN

Đói khát Đức Chúa Trời: Khao khát Đức Chúa Trời bằng kiêng ăn và cầu nguyện

Bản quyền © 1997, 2013 của Desiring God Foundation

Được xuất bản bởi Crossway. Một mục vụ xuất bản của NXB Good News, Wheaton, Illinois 60187

Ấn bản này là hợp đồng xuất bản với Crossway.

Đã được cấp phép. Không được sao chép và xuất bản nội dung của quyển sách này dưới bất kỳ hình thức nào khi chưa được sự cho phép của nhà xuất bản Crossway.

Dịch giả: Daniel Doan

Thiết kế bìa: Mục vụ Tiên Phong

Mục vụ Tiên Phong đã được sự cho phép của nhà xuất bản Crossway để chuyển ngữ quyển sách *Đói khát Đức Chúa Trời* sang tiếng Việt vào năm 2023.

Các câu Kinh Thánh trong quyển sách này được trích từ Bản dịch Truyền thống 1926 và Bản dịch Truyền thống Hiệu đính 2010 do Thánh Kinh Hội cho phép sử dụng.

*Gửi tặng các trưởng lão
của Hội thánh Báp-tít Bethlehem,
là những người đã cùng tôi đói khát
sự trọn lành của Đức Chúa Trời,
và được dùng bữa tại bàn tiệc của ân điển.*

MỤC LỤC

Lời tựa Francis Chan & David Platt	11
Lời nói đầu John Piper	17
Lời giới thiệu	23
1. Kiêng ăn là Cơ Đốc nhân?	39
2. Loài người sống chẳng phải nhờ bánh mà thôi	71
3. Kiêng ăn vì phần thưởng của Cha	91
4. Kiêng ăn vì sự tái lâm của Đức Vua	109
5. Kiêng ăn và lịch sử	127
6. Tìm kiếm Chúa trong đau khổ	157
7. Kiêng ăn vì trẻ nhỏ	193
Kết Luận	217
Phụ Lục	227
Thư Mục	255
Ghi chú	259
Tác giả	269
Mục vụ Tiên Phong	271

LỜI TỰA

FRANCIS CHAN & DAVID PLATT

Khi chúng ta nhìn vào Hội thánh ngày nay, có quá nhiều thứ rất đáng khích lệ và khiến chúng ta muốn bày tỏ lòng biết ơn. Có một sự sốt sắng tươi mới trong vòng dân sự của Đức Chúa Trời để rao truyền sự vinh hiển của Ngài khắp đất. Chúng ta chưa từng nghe những anh chị em từ các đoàn thể khác nhau và các phong trào Cơ Đốc ngày nay nói về Phúc Âm và công tác truyền giáo, biến đổi các thành phố và vươn đến các nhóm dân tộc chưa nghe Tin Lành. Các cuộc đối thoại này là rất cần thiết, nên chúng tôi hy vọng hết thảy sẽ tiếp tục với cường độ lớn hơn và có chủ đích hơn trong tương lai.

Nhưng đôi khi những gì chúng ta *không* nghe có thể bị cho là đã nghe. Điều này nhắc chúng ta nhớ lại một kiểu hoán đổi trong tiểu thuyết kinh điển về thám tử Sherlock Holmes, trong đó Holmes nói về “sự tò mò ngẫu nhiên của con chó trong ban đêm” khi vụ cướp xảy ra. Một vài thám tử đã bối rối trước lời nhận định của Holmes, nên họ nói là “con chó làm gì vào ban đêm chứ!” – Holmes đáp lại: “Đó là sự tò mò ngẫu nhiên”. Cho dù mức độ xuất bản các tài liệu Cơ Đốc và tổ chức các hội nghị Cơ Đốc gia

tăng nhiều hơn, góc nhìn của J. I. Packer về sự tò mò ngẫu nhiên của chúng ta vẫn còn rất đúng:

Khi Cơ Đốc nhân gặp nhau, họ nói với nhau về công tác Cơ Đốc và những sở thích Cơ Đốc của mình, những thói quen Cơ Đốc, tình trạng của các Hội thánh, cùng những vấn đề về thần học – nhưng lại ít nói về kinh nghiệm mỗi ngày của họ với Đức Chúa Trời.

Sách vở và mấy tờ tạp chí Cơ Đốc ngày hôm nay nói nhiều về giáo lý Cơ Đốc, các tiêu chuẩn Cơ Đốc, các vấn đề về phẩm chất Cơ Đốc, các dịch vụ kỹ thuật Cơ Đốc – nhưng lại nói ít về tình trạng thật trong mối liên hệ với Đức Chúa Trời.

Những bài giảng của chúng ta chứa đựng rất nhiều giáo lý thuần túy – nhưng lại ít nói về mối thông công giữa linh hồn và Cứu Chúa.

Chúng ta không dành nhiều thời gian, ở một mình hoặc ở với nhau, để suy gẫm về Đức Chúa Trời và tội nhân có sự thông công gì chẳng; không hề, chúng ta chỉ xem nhẹ điều này rồi nghĩ đến những vấn đề khác.

Như vậy, chúng ta làm cho việc thông công với Đức Chúa Trời là một chuyện nhỏ đối với chúng ta.¹

Hãy nghĩ thử xem. Các cuộc trò chuyện đầy nhiệt thành ngày nay về sự thông công với Đức Chúa Trời bằng sự kiêng ăn và cầu nguyện ở đâu? Chúng ta dễ trao đổi về những kế hoạch, các nguyên tắc rao giảng Phúc Âm và mở mang Hội thánh, nhưng lại ít nói về quyền phép của Đức Chúa Trời chính là yếu tố cần thiết để Phúc Âm được rao giảng và Hội thánh được mở ra.

Nếu chúng ta thực sự muốn nhìn thấy các môn đồ được đào tạo và các Hội thánh được nhân rộng từ khắp Bắc Mỹ cho đến

tận cùng cõi đất, thì chúng ta nên khôn ngoan bắt đầu bằng đầu gối của mình.

Chính vì lý do này mà chúng tôi vui mừng nói lời khen tặng dành cho ấn bản mới là quyển sách *Đói khát Đức Chúa Trời* của John Piper. Nếu chúng ta đã đọc hoặc đã nghe Piper chia sẻ, chúng ta biết rằng ông là người có niềm đam mê theo Kinh Thánh để rao truyền sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Nhưng đồng thời, ông cũng ý thức rất sâu sắc theo Kinh Thánh về nhu cầu của chúng ta đối với ân điển của Đức Chúa Trời. Ông biết rằng nếu không lệ thuộc và khao khát Đức Chúa Trời, thì chúng ta sẽ không chỉ bỏ mất mục tiêu tối hậu của công tác truyền giáo, mà còn phớt lờ nhu cầu tối hậu của linh hồn mình nữa.

Chúng ta được tạo nên để được thỏa mãn ở trong Đức Chúa Trời. Trong mấy lời của trước giả Thi thiên, chúng ta được tạo nên để khóc:

Hỡi Đức Chúa Trời, Chúa là Đức Chúa Trời tôi, vừa sáng
tôi tìm cầu Chúa; trong một đất khô khan, cực nhọc,
chẳng nước, chẳng xem sự quyền năng và sự vinh hiển
của Chúa, như tôi đã nhìn xem Chúa tại trong nơi thánh.
Vì sự nhân từ Chúa tốt hơn mạng sống; môi tôi sẽ ngợi
khen Chúa. Như vậy, tôi sẽ chúc phước Chúa trọn đời tôi;
nhân danh Chúa tôi sẽ giơ tay lên. Linh hồn tôi được no
nê dường như ăn tủy xương và mỡ; (Thi thiên 63:1-5)

Chúng ta đã thấy thống kê về số lượng giới trẻ không còn đi nhà thờ một khi chúng không còn ở với cha mẹ nữa. Chúng ta nghe mọi người giải thích rằng họ “đã thử Chúa” khi còn trẻ nhưng không có kết quả tốt đẹp nào. Nhưng chúng ta thắc mắc là: họ có “tìm cầu” Chúa hết lòng chưa? Họ có kêu cầu Chúa bằng sự kiêng ăn và cầu chuyện chẳng? Đôi khi chúng ta “tìm cầu” vật chất *đến từ* Chúa hơn là chính Ngài. Thật khó để chúng ta hình

dung ra một người lìa bỏ sự hiện diện của Đức Chúa Trời hằng sống – là Đấng đã tạo nên và nâng đỡ trời đất – để tìm kiếm những điều tốt hơn!

Ở trong Đức Chúa Trời có sự vui sướng thuộc linh tuyệt vời hơn vật chất của thế gian, còn sự kiêng ăn là phương tiện để chúng ta thưa với Chúa rằng: “Linh hồn của chúng con muốn gần Ngài hơn là bao tử của chúng con muốn đồ ăn”. Một khi chúng ta “ném thử xem Đức Giê-hô-va tốt lành dường bao!” (Thi thiên 34:8), thì mọi vật của thế gian không còn hấp dẫn chúng ta giống như vậy được nữa.

Như Piper nói trong vài trang đầu của quyển sách là: “Hãy coi chừng các sách về kiêng ăn”. Đây không phải là quyển sách theo chủ nghĩa luật pháp. Cũng không phải là quyển sách nói về chế độ ăn uống. Không hề có kế hoạch mười hai bước nào cả. Rốt cuộc, đây là quyển sách nói về tấm lòng của chúng ta hơn là bao tử của chúng ta. Kiêng đồ ăn (hoặc kiêng cử điều gì đó) trong một khoảng thời gian ngắn không phải để chứng tỏ khả năng, mà đó là phương tiện để chúng ta nhìn biết và gia tăng tình yêu của mình dành cho Đấng Christ. Như Piper giải thích trong sách này rằng Kinh Thánh cho chúng ta rất nhiều lý do để kiêng ăn:

- Chúng ta kiêng ăn vì đói khát Lời Chúa và Thánh Linh của Đức Chúa Trời ở trong đời sống của mình.
- Chúng ta kiêng ăn vì mong muốn sự vinh hiển của Đức Chúa Trời được tôn cao trong Hội thánh và sự ngợi khen Chúa được tôn vinh giữa các dân tộc.
- Chúng ta kiêng ăn vì nóng lòng nhìn thấy sự trở lại của Con Đức Chúa Trời và vương quốc của Ngài đến.
- Trên hết, chúng ta kiêng ăn đơn giản là vì muốn Đức Chúa Trời hơn mọi vật mà thế gian bày ra trước mắt chúng ta.

Một trong những điều khiến chúng ta thất vọng nhất đó là khi thuyết phục những người thân yêu của mình về sự vĩ đại và to lớn của Đức Chúa Trời. Chúng tôi rất mong những người lân cận, gia đình tin Chúa và các dân tộc sớm tìm thấy sự thỏa mãn chỉ ở trong Đức Chúa Trời mà thôi. Khi chúng tôi đọc xong quyển sách mà bạn đang cầm trong tay, chúng tôi đã cố gắng hình dung ra khung cảnh các Hội thánh đầy dẫy người tin Chúa thường xuyên kiêng ăn theo Kinh Thánh. Đức Chúa Trời sẽ vui lòng mà hành động cho Hội thánh nào dám nói rằng: “Chúa ơi, chúng con chỉ muốn ở trong sự hiện diện của Ngài!” Chúng tôi khuyên bạn hãy đọc quyển sách này, cầu xin Chúa những điều lớn lao, Ngài “có thể làm trở hơn vô cùng mọi việc chúng ta cầu xin hoặc suy tưởng” (Ê-phê-sô 3:20).

Francis Chan và David Platt

Phong trào Nhân rộng

LỜI NÓI ĐẦU

JOHN PIPER

Hãy coi chừng các sách về kiêng ăn. Kinh Thánh đã cảnh báo chúng ta về những người “biểu kiêng các thức ăn Đức Chúa Trời đã dựng nên cho kẻ có lòng tin và biết lẽ thật, tạ ơn mà dùng lấy” (1 Ti-mô-thê 4:1-3). Sứ đồ Phao-lô thất vọng hỏi rằng: “Tại sao vẫn còn thuận phục những thói thường – “Chớ lấy, chớ nếm, chớ sờ” (Cô-lô-se 2:20-21). Ông muốn họ được hưởng trọn vẹn sự tự do của Cơ Đốc giáo. Giống như các sách về kiêng ăn nêu cao biểu ngữ: “Đồ ăn sẽ không dẫn chúng ta đến với Đức Chúa Trời đâu. Chúng ta không ăn cũng không sao, mà ăn cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu” (1 Cô-rinh-tô 8:8). Có hai người kia, một người nói rằng: “Tôi kiêng ăn hai lần một tuần”; người kia nói: “Lạy Chúa, xin thương xót vì tôi là một tội nhân!” Chỉ có người này trở về nhà mình được xưng công bình (Lu-ca 18:12-14).

Sự kỷ luật bản thân đầy rẫy những nguy hiểm – có lẽ chỉ để vượt qua những nguy cơ của sự tham muốn. Chúng ta cũng được cảnh báo về điều này nữa: “Mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng để sự gì bắt phục được tôi” (1 Cô-rinh-tô 6:12). Điều chi bắt phục chúng ta sẽ là chúa của chúng ta; sứ đồ Phao-lô cảnh báo chúng ta về những kẻ “lấy bụng mình làm chúa mình” (Phi-líp

3:19). Sự ham muốn thường điều khiển hướng đi cuộc đời của chúng ta. Bao tử chi phối đời sống con người. Điều này có một biểu hiện tôn giáo và một biểu hiện phi tôn giáo. Về mặt tôn giáo, “kẻ chẳng tin kính đờ ơn Đức Chúa Trời chúng ta ra việc tà ác” (Giu-đe 4) và truyền bá khẩu hiệu “đồ ăn vì bụng, bụng vì đồ ăn” (1 Cô-rinh-tô 6:13). Về mặt phi tôn giáo, không có lý do để được nhận ơn tha thứ, con người phải phục dưới “các sự tham muốn khác thấu vào lòng họ, làm cho nghẹt ngòi đạo” (Mác 4:19).

“Các sự tham muốn khác” – kẻ thù là đây. Vũ khí duy nhất sẽ giành thắng lợi đó là sự đói khát Đức Chúa Trời. Điểm yếu trong sự đói khát Đức Chúa Trời của chúng ta không phải vì Ngài là Đấng nhạt nhẽo, mà vì chúng ta nhồi nhét vào mình “các sự tham muốn khác”. Vì vậy, khi từ chối sự thèm ăn của bao tử thì có thể biểu lộ ra, hoặc thậm chí là gia tăng, sự đói khát Đức Chúa Trời ở trong linh hồn của chúng ta.

Không chỉ ích lợi cho linh hồn của chúng ta bị đe dọa, mà sự vinh hiển của Đức Chúa Trời cũng gặp nguy hiểm nữa. Đức Chúa Trời được vinh hiển nhất ở trong chúng ta khi chúng ta được thỏa mãn nhất ở trong Ngài. Cuộc chiến đức tin là trận chiến giành lấy tất cả những gì Đức Chúa Trời ban cho chúng ta ở trong Đấng Christ. Chúng ta đói khát điều gì nhất thì chúng ta sẽ thờ lạy điều đó.

Điều lành Chúa tỏ bày sáng láng
 Khi ta vui thích ở trong đường Ngài.
 Vinh quang Thiên Chúa tràn khắp chốn
 Khi ta được thỏa thích trong Chúa hoài.
 Hào quang Chúa sẽ lan khắp đất
 Khi ta đắm say giá trị của Ngài.
 Đẹp thay lửa thiêng của Chúa Trời
 Sáng nhất trong lòng ai khát khao.

Giữa những nguy cơ của việc từ bỏ chính mình và đời sống luông tuông là con đường đau khổ mà khoái lạc. Ấy không phải là sự khoái lạc vô lý của một kẻ bạo dâm, mà là sự đam mê của một người đang yêu: “Tôi xem những điều đó như rơm rác, hầu cho được Đấng Christ” (Phi-líp 3:8). Đó là con đường mà chúng ta sẽ lần theo trong quyển sách này.

Tôi có thể hoàn thành được hành trình này là nhờ ân điển của Đức Chúa Trời mỗi ngày. Ân điển ấy đã tìm thấy tôi ở trong Chúa Jêsus, là Đấng đã yêu tôi và đã phó chính mình Ngài vì tôi. Ân điển ấy cũng xuất hiện ở trong vợ tôi là Noël, chính nàng đã ủng hộ công tác truyền đạo, viết lách và chăm sóc bầy chiên của tôi. Noël ơi, anh yêu em và cảm ơn em vì sự đồng công trong công tác lớn lao này. Đức Chúa Trời đã đối xử tốt với chúng tôi. Ân điển lại được ban cho tôi qua sự trung tín của Carol Steinbach, cô ấy là người đã đọc tỉ mỉ quyển sách này và cũng chính cô đã soạn phần thư mục. Ân điển cũng được ban cho tôi qua các trưởng lão tại Hội thánh Báp-tít Bethlehem. Họ đã soạn ra bản tuyên ngôn sứ mạng cho Hội thánh mà chính tôi đã đón nhận khẩu hiệu ấy là sứ mạng cho cuộc đời mình. Họ còn giao cho tôi phần trách nhiệm và thời gian để viết xong quyển sách này sao cho phù hợp với sứ mạng: “Chúng ta sống để rao truyền một đam mê về uy quyền tối thượng của Đức Chúa Trời ở trong mọi sự vì sự vui mừng của muôn dân”. Đó là lời cầu nguyện của tôi dành cho quyển sách này. Khi tấm lòng của chúng ta đói khát Đức Chúa Trời nhất, thì Ngài là Đấng tối thượng ở trong mọi sự.

John Piper

Ngày 1 tháng 5 năm 1997

*Ở trên trời tôi có ai trừ ra Chúa? Còn dưới đất tôi chẳng ước ao
người nào khác hơn Chúa. Thịt và lòng tôi bị tiêu hao; Nhưng Đức
Chúa Trời là sức lực của lòng tôi, và là phần tôi đến đời đời.
(Thi thiên 73:25-26)*

*Hầu như ở đâu cũng vậy, sự kiêng ăn đóng vai trò rất quan trọng
vì nó liên quan sâu sắc đến sự mật thiết trong tôn giáo. Có lẽ đây
là lời giải thích cho sự kiêng ăn vẫn còn thịnh hành trong thời đại
của chúng ta. Khi ý thức về Đức Chúa Trời thuyên giảm, sự kiêng
ăn cũng biến mất.*

Edward Farrell¹

LỜI GIỚI THIỆU

Sự kiêng ăn của Cơ Đốc giáo ra đời vì nỗi nhớ Đức Chúa Trời. Vào mùa hè 1967, tôi đang yêu Noel suốt cả một năm. Nếu lúc đó ai mà nói với chúng tôi phải chờ thêm một năm rưỡi nữa mới kết hôn, thì tôi sẽ biểu tình ngay. Dường như chúng tôi thấy mọi chuyện càng sớm thì càng tốt. Vào mùa hè trước năm cuối cao đẳng. Tôi đang là người hướng dẫn xử lý nước cách an toàn tại một kỳ trại thể thao Cơ Đốc ở miền Nam Carolina. Còn nàng đang làm bồi bàn cách đó hàng trăm dặm.

Tôi chưa bao giờ có cảm giác đau khổ như thế. Tôi đã từng có cảm giác nhớ nhà, nhưng chưa hề trải qua cảm giác này trước đây. Mỗi ngày, tôi đều viết một lá thư để kể cho nàng nghe nỗi nhớ nhung của mình. Vào một buổi sáng nọ, trước giờ cơm trưa, là tiếng bưu điện gọi tên. Khi nghe thấy tên mình và nhìn thấy lá thư có hình cây oải hương, tôi liền thấy hết đời. Hoặc nói chính xác hơn là cảm giác đói bụng đã bị chế ngự bởi khao khát của con tim. Thông thường, thay vì ăn trưa cùng với các trại viên, tôi lại đi ra ngoài rừng và ngồi xuống trên những phiến lá để được ăn một bữa trưa khác thường. Không phải là ăn thiệt. Nhưng màu sắc, mùi vị, chữ viết, thông điệp, chữ ký đều được mừng tượng

ra trong đầu. Cứ như vậy, hết tuần này đến tuần kia, tôi được thêm lên hy vọng, còn hiện thực kia nằm ở cuối đường chân trời thật là sống động trong lòng tôi.

Sự lãng mạn và sức chịu đựng của sự kiêng ăn

Nguồn gốc kiêng ăn của Cơ Đốc giáo là nỗi nhớ Đức Chúa Trời. Nhưng câu chuyện trái tim của tôi muốn được ở cùng Noel có thể bị hiểu lầm. Nó chỉ kể thay một nửa câu chuyện về sự kiêng ăn của Cơ Đốc giáo. Nửa phần kiêng ăn của Cơ Đốc giáo là sự thèm muốn của thân thể không còn nữa bởi vì nỗi nhớ Đức Chúa Trời trở nên quá mãnh liệt. Một nửa còn lại là nỗi nhớ Đức Chúa Trời bị đe dọa bởi vì sự thèm muốn của thân thể trở nên quá mãnh liệt. Đối với nửa đầu tiên, sự thèm muốn bị mất đi. Đối với nửa còn lại, sự thèm muốn gặp phải sự kháng cự. Đối với nửa đầu tiên, chúng ta đấu phục sự đói khát cao trọng hơn. Đối với nửa còn lại, chúng ta đấu tranh vì sự đói khát cao trọng hơn. Sự kiêng ăn của Cơ Đốc giáo không chỉ là kết quả tức thời của sự thỏa mãn tốt cùng ở trong Đức Chúa Trời; mà cũng là vũ khí quyết định để chống lại mọi thế lực trong thế gian muốn cướp đi sự thỏa mãn ấy.

Những kẻ thù lớn nhất của Đức Chúa Trời là những món quà của Ngài

Kẻ thù lớn nhất của sự đói khát Đức Chúa Trời không phải là thuốc độc mà là bánh ngọt. Cũng không phải là bữa tiệc của kẻ ác làm lu mờ sự thèm khát thiên đàng của chúng ta, mà là sự nhấm nháp không ngừng tại bàn tiệc của thế gian. Cũng không phải là những đoạn phim khiêu dâm, nhưng là những chuyện tầm phào mất thời gian mà chúng ta dùng làm đồ uống mỗi đêm. Đối với hết thảy những thứ tồi tệ mà Sa-tan có thể làm, khi Đức Chúa

Trời mô tả những điều khiến chúng ta từ chối bữa tiệc yêu thương của Ngài, thì đó lại là một mẫu đất, một cái ách của con bò và một người vợ (Lu-ca 14:18-20). Kẻ thù lớn nhất của tình yêu dành cho Đức Chúa Trời không phải là những kẻ thù của Ngài mà là những món quà của Ngài. Còn sự thèm muốn chết người nhất không phải là thuốc độc ở trong điều ác, mà là những điều khoái lạc đơn giản ở trên đất. Khi những điều này thay thế cho sự đói khát Đức Chúa Trời, thì sự thờ hình tượng sẽ không dễ bị phát hiện và cũng khó chữa khỏi.

Chúa Jêsus phán rằng có người nghe đạo của Đức Chúa Trời, thì lòng khao khát Đức Chúa Trời ở trong họ bị đánh thức. Nhưng “rời đi, để cho sự lo lắng, giàu sang, *sung sướng đời này* làm cho đạo phải nghẹt ngòi” (Lu-ca 8:14). Chúa cũng phán ở một chỗ khác là: “*các sự tham muốn khác thẩu vào lòng họ*, làm cho nghẹt ngòi đạo, và trở nên không trái” (Mác 4:19). Sự “*sung sướng đời này*” và “*các sự tham muốn khác*” – những điều này không hề xấu xa. Chúng không phải là thói trụy lạc. Đó là những món quà của Đức Chúa Trời. Nào là thịt, khoai, cà phê, làm vườn, đọc sách, trang trí, du lịch, đầu tư, xem ti-vi, lướt internet, mua sắm, tập thể dục, sưu tầm, trò chuyện. Tất cả những điều trên sẽ là đòn chí tử khi thay thế Đức Chúa Trời.

Hậu quả chết người của những thú vui ngây thơ

Vì thế, khi tôi nói nguồn gốc của sự kiêng ăn Cơ Đốc là nỗi nhớ Đức Chúa Trời, tôi muốn nói là chúng ta sẽ làm mọi cách và từ bỏ mọi thứ nếu, bằng mọi giá, chúng ta muốn bản thân tránh xa hậu quả chết người của những thú vui ngây thơ và duy trì nỗi nhớ ngọt ngào của chúng ta về Đức Chúa Trời. Không chỉ đồ ăn thôi đâu, mà là mọi thứ khác nữa. Vài năm trước, tôi đã kêu gọi mọi người kiêng ăn hai mươi bốn giờ mỗi tuần (bữa sáng và bữa trưa vào thứ Tư, nếu được) trong tháng Giêng. Chúng tôi đang đối

diện với những vấn đề lớn về sự tự đánh giá bản thân và hướng đi, chúng tôi cần sự diện diện của Đức Chúa Trời cùng với sự khôn ngoan và quyền năng thanh tẩy của Ngài. Trong vài ngày, tôi nhận được lá thư này:

Tôi không theo kịp. Tôi nghĩ Chúa ở cùng việc này. Tôi không làm được vào thứ Tư. Tôi phải ăn trưa với người ta mỗi ngày. Cho nên, tôi có vài điều mà tôi tin là đến từ Đức Thánh Linh có thể không phải kiêng ăn mà kiêng cử những điều khác. Tôi đã nghĩ đến việc không xem ti-vi trong một tuần, hoặc một tháng, hoặc một tối nào đó trong tuần mà tôi thường làm theo thói quen, có thể không phải là kiêng đồ ăn. Thay vì theo dõi chương trình mà tôi thích, tôi sẽ dành thì giờ đó để trò chuyện và lắng nghe Chúa. Tôi không biết có ai nghĩ đến việc kiêng cử như thế này chưa, họ có thể tập trung những lúc ấy để cầu nguyện.

Tôi đã chia sẻ với hội chúng vào Chúa Nhật trong tuần rằng: “Amen. Nếu ai đó nói là ‘tôi không thể kiêng ăn vào thứ Tư’, thì không sao cả. Nếu lòng của chúng ta có sự ngay thẳng cầu xin Chúa rằng: ‘Lạy Chúa, xin đánh thức tâm linh con bằng sự kiêng ăn’, thì Ngài sẽ bày tỏ với chúng ta. Chúa sẽ cho chúng ta biết khi nào và làm thế nào. Nếu sức khỏe của chúng ta không cho phép, nếu bác sĩ nói rằng: ‘Không được kiêng ăn’, cũng không sao cả. Vị Bác sĩ đại tài biết hết tất cả, chúng ta có thể kiêng ăn bằng cách khác”.

Vấn đề không phải là kiêng đồ ăn. Mà là bất kỳ điều gì đang, hoặc có thể, thay thế Đức Chúa Trời. Martyn Lloyd-Jones (1899 – 1981), là mục sư của Hội thánh Westminster ở Luân Đôn, đã chia sẻ một bài giảng tuyệt vời về sự kiêng ăn khi ông đang dẫn hội

chúng đi qua loạt Bài giảng trên núi vào năm 1959 – 1960. Ông đã nói rằng:

Hãy kiêng ăn nếu chúng ta thực sự hiểu rõ điều này, đừng bị hạn chế vì đồ ăn và đồ uống; kiêng ăn là kiêng cứ bất kỳ điều gì vì mục đích thuộc linh đặc biệt nào đó. Thân thể của chúng ta có quyền làm điều này điều kia, nhưng vì một lý do nào đó cần phải có sự tiết độ. Đó là sự kiêng ăn.¹

Cho tới bây giờ, tôi cho rằng những điều tốt đẹp có thể là những thứ gây ra thiệt hại lớn. Bò, ruộng và đám cưới có thể khiến chúng ta không vào được thiên quốc. Đó là vì sao Chúa Giê-sus phán rằng: “Nếu ai trong các ngươi không bỏ *mọi sự mình có*, thì không được làm môn đồ ta” (Lu-ca 14:33)². *Bất cứ điều gì* cũng có thể cản trở con đường trở thành môn đồ thật – không chỉ điều ác, không chỉ đồ ăn, mà là bất cứ điều gì. Cũng đừng ngạc nhiên khi biết rằng những đối thủ mạnh nhất sẽ lẩn lút tình yêu và lòng tận hiến của chúng ta dành cho Đức Chúa Trời là những món quà quý báu nhất mà Ngài đã ban cho.

Khi Áp-ra-ham chọn Đức Chúa Trời hơn là mạng sống con trai của mình

Sự kiêng ăn giữ chúng ta khỏi việc thờ lạy những món quà như thế nào? Hãy nhớ lại câu chuyện Áp-ra-ham dâng Y-sác làm của lễ. Khi ông giơ tay ra giết con trai của mình và cũng là đứa con mà Đức Chúa Trời đã hứa ban, thì “thiên sứ của Đức Giê-hô-va từ trên trời kêu xuống mà rằng: Hỡi Áp-ra-ham, Áp-ra-ham! Người thưa rằng: Có tôi đây. Thiên sứ phán rằng: Đừng tra tay vào mình con trẻ và chớ làm chi hại đến nó; vì bây giờ ta biết rằng ngươi thật

kính sợ Đức Chúa Trời, bởi có không tiếc với ta con ngươi, tức con một ngươi” (Sáng thế ký 22:11-12). Đây mới là sự kiêng ăn quyết liệt: hy sinh con trai một. Đức Chúa Trời không yêu cầu phải “kiêng ăn” như vậy bởi vì Y-sác là điều ác. Mà ngược lại, vì Y-sác là món quà tốt nhất ở trong mắt của Áp-ra-ham. Kỳ thực, Y-sác là yếu tố không thể thiếu để hoàn thành lời hứa của Đức Chúa Trời. Sự kiêng ăn không chỉ là trừ bỏ điều ác mà còn từ bỏ điều tốt nữa.

Nhưng tại sao Đức Chúa Trời lại muốn làm như vậy? Bởi vì đó là một phép thử. Áp-ra-ham có lấy sự kính sợ Đức Giê-hô-va làm vui (Ê-sai 11:3) hơn cả niềm vui mà ông dành cho con trai của mình chăng? Đức Chúa Trời phán qua thiên sứ rằng: “vì bây giờ ta biết rằng ngươi thật kính sợ Đức Chúa Trời, bởi có không tiếc với ta con ngươi, tức con một ngươi”. Mấy từ “vì bây giờ ta biết” – chúng có nghĩa gì? Có phải Đức Chúa Trời không biết Áp-ra-ham là người kính sợ Chúa và tôn cao Chúa hơn cả con trai của mình chăng? Kinh Thánh dạy rằng Đức Chúa Trời biết lòng loài người (1 Các-vua 8:39; Công-vụ 1:24); kỳ thực, chính Chúa “nắn lòng của mọi người” (Thi thiên 33:15). Vậy, tại sao lại có phép thử? Đây là cách C. S. Lewis trả lời câu hỏi này:

[Tôi đã suy nghĩ nhiều về câu hỏi] “Nếu Đức Chúa Trời là Đấng toàn tri thì Ngài phải biết Áp-ra-ham sẽ làm gì, mà không cần đến phép thử; vậy, tại sao phải khổ sở làm việc không cần thiết như thế? Thánh Augustine chỉ ra rằng, cho dù Đức Chúa Trời đã biết hết mọi sự, thì Áp-ra-ham không hề biết rằng ông phải vâng phục mạng lệnh cho đến khi sự kiện ấy dạy ông một bài học; cho nên sự vâng lời mà ông không biết mình phải chọn, ông không thể nói là đã chọn được. Sự vâng lời của Áp-ra-ham chính là lựa chọn của ông, còn những gì Đức Chúa Trời vốn đã biết Áp-ra-ham “sẽ vâng lời” chính là sự vâng lời thực sự của ông ở trên đỉnh núi vào lúc ấy. Nếu nói rằng Đức Chúa

Trời “không cần phép thử” tức là nói rằng bởi vì Đức Chúa Trời biết hết mọi sự, nên điều Chúa biết không cần phải tồn tại sao.³

Đức Chúa Trời muốn biết chúng ta sẽ chọn sống vì Ngài hơn mọi điều khác như thế nào. Ngài cũng muốn chúng ta có bằng chứng đáng tin cậy thông qua những lần chọn Ngài hơn là những món quà của Ngài. Lewis rất đúng khi nói rằng Đức Chúa Trời không cần phải tạo ra thế giới làm gì, bởi vì Ngài chỉ cần tưởng tượng thôi thì “chuyện gì sẽ xảy ra” sẽ xảy ra đúng như vậy. Đức Chúa Trời muốn chính Ngài có được kinh nghiệm, được chứng kiến và được dõi theo sự kiện của loài người. Người nào lựa chọn Đức Chúa Trời hơn là món quà Chúa ban trong đời thực là tôn vinh hiển Đấng đã tạo nên thế giới. Sự kiêng ăn không phải là cách duy nhất, hay là cách chủ yếu, để chúng ta tôn vinh Đức Chúa Trời bằng cách chọn Ngài hơn là chọn món quà của Ngài. Nhưng đó là một cách để chúng ta có thể phục vụ tất cả mọi điều khác.

Ăn uống là thuốc mê cho nổi sâu

Lewis đã trích dẫn về St. Augustine. Những gì Augustine đã nói là: “Phần lớn, tâm trí loài người không thể tự biết về bản thân mình nếu họ không bị cám dỗ bằng một trải nghiệm nào đó, chứ không chỉ tự vấn bằng lời lẽ”.⁴ Nói cách khác, chúng ta dễ lừa dối bản thân rằng chúng ta yêu Chúa trừ khi tình yêu ấy được thử nghiệm thường xuyên, chúng ta phải cho thấy lựa chọn của mình bằng sự hy sinh nào đó chứ không chỉ bằng lời nói. Thành thật mà nói thì sự hy sinh con trai độc nhất có ý nghĩa nhiều hơn là chỉ nường một mẫu bánh mì. Nhưng nguyên tắc vẫn không hề thay đổi. Những lựa chọn nhỏ nhoi muốn được thông công với Đức Chúa Trời còn hơn nhấm nháp đồ ăn sẽ hình thành một thói quen về sự thông công và sự thỏa lòng, khiến một người sẵn sàng hy

sinh tột cùng một điều gì đó. Đây là một cách mà sự kiêng ăn phục vụ cho tất cả hành động bày tỏ tình yêu của chúng ta dành cho Đức Chúa Trời. Sự kiêng ăn khiến mọi thứ ở trong trạng thái sẵn sàng và sắc bén. Sự kiêng ăn không làm nguội vấn đề. Sự kiêng ăn buộc chúng ta phải hỏi đi hỏi lại rằng: tôi có thực sự đói khát Đức Chúa Trời chăng? Tôi có nhớ Ngài không? Tôi có trông đợi Ngài không? Hay là tôi thích món quà của Ngài hơn rồi sao?

Sự kiêng ăn Cơ Đốc là một thử nghiệm để cho thấy điều gì đang chi phối chúng ta. Khao khát mãnh liệt nhất ở trong chúng ta là gì? Trong quyển sách *Kỷ Luật Là Vinh Quang*, Richard Foster đã nói trong phần kiêng ăn là: “Ngoài những kỷ luật đã nói ra, thì sự kiêng ăn phơi bày những thứ đang chi phối chúng ta. Đây là ích lợi tuyệt vời cho người môn đồ thật muốn được biến đổi trở nên giống như ảnh tượng của Đức Chúa Jêsus Christ. Chúng ta bao che cho những thứ ở trong lòng mình bằng đồ ăn và nhiều điều khác”.⁵

Về mặt tâm lý học, điều này đang được đề cập rất nhiều ngày hôm nay, đặc biệt là đối với người nào đang có nhiều đau khổ trong đời sống của họ. Chúng ta có thể thấy họ “tắm thuốc” bằng thức ăn để làm dịu đau đớn của mình. Họ gây mê chính mình để quên nỗi đau bằng ăn uống. Nhưng đây không phải là hội chứng hiếm gặp về mặt chuyên môn. Tất cả chúng ta đều làm vậy. Mọi người. Không ngoại trừ ai cả. Hết thảy chúng ta đều muốn xoa dịu sự khó chịu bằng thức ăn và bao che cho tình trạng khốn khổ của mình bằng cách đợi cho đến bữa tối. Đó là vì sao sự kiêng ăn phơi bày tất cả về chúng ta – nỗi đau, sự kiêu ngạo, sự nóng giận. Foster nói tiếp là:

Nếu sự kiêu ngạo đang kiểm soát chúng ta, nó sẽ bị phơi bày ngay lập tức. Đa-vít đã nói rằng: “tôi bèn mặc lấy bao, kiêng ăn ép linh hồn tôi” [Thi thiên 35:13]. Sự nóng giận, sự cay đắng, sự ghen tị, sự xung đột, sự sợ hãi – nếu

những điều này có trong chúng ta, thì chúng sẽ biểu lộ ra trong quá trình kiêng ăn. Đầu tiên, chúng ta sẽ cho rằng sự nóng giận là do mình đói bụng. Sau đó mới biết rằng mình nóng giận là vì chúng ta có thái độ giận dữ. Chúng ta không cần phải buồn khi nhận ra điều này vì biết rằng Đấng Christ có quyền phép để chữa lành.⁶

Một trong những lý do để kiêng ăn là vì muốn biết trong lòng chúng ta chất chứa điều gì – giống như Áp-ra-ham đã phơi bày tấm lòng của ông. Mọi thứ sẽ bày ra khi kiêng ăn. Chúng ta sẽ thấy chúng. Chúng ta phải xử lý hoặc bao che cho chúng thêm lần nữa. Khi nửa ngày trôi qua, chúng ta đói bụng đến nỗi bữa trưa trở nên tuyệt vời như kỳ nghỉ hè, đột nhiên chúng ta nhận ra: “Mình đã có một cam kết. Mình không thể làm theo sự thèm thuồng này nữa. Mình sẽ kiêng ăn trưa luôn”. Rồi chúng ta sẽ làm gì với sự khó chịu ở trong mình đây? Trước đây, chúng ta bỏ qua với hy vọng sẽ có một bữa trưa thịnh soạn. Hy vọng vào đồ ăn cho chúng ta có những cảm giác tốt để cân bằng lại những cảm giác xấu. Nhưng bây giờ, sự cân bằng không còn nữa. Chúng ta phải có cách khác để xử lý nó.

Kẻ hầu cận của đức tin

Lúc này chúng ta bắt đầu tìm ra nguồn lực thuộc linh của mình là gì. Những gì tôi tìm thấy ở trong tâm hồn mình thật xứng đáng để chiến đấu bằng đức tin. Tôi gần như đặt tựa đề cho quyển sách này là: “*Sự kiêng ăn – Kẻ hầu cận của đức tin*”. Đúng là một nàng hầu tuyệt vời! Khiêm nhường và lặng lẽ, chỉ với một chuyển động nhỏ, nàng liền kéo tôi ra khỏi chỗ tối tăm mà linh hồn tôi đang sầu khổ vì các mối quan hệ, những thất vọng trong chức vụ, nỗi sợ thất bại, sự vô nghĩa của việc lãng phí thời gian. Vừa khi tấm lòng của tôi muốn tìm đến bữa tối tràn trề hy vọng cùng những đứa

bạn ở tiệm Pizza Hut, thì nàng liền nhắc nhẹ là: tối nay không được. Thoạt đầu có thể chẳng vui gì. Liệu tôi có tìm được sự thông công ngọt ngào với Chúa, trông cậy hết lòng vào lời hứa của Ngài, chứ không chỉ có thái độ đối phó, mà còn nức lòng mừng rỡ ở trong Ngài chẳng? Hay là tôi sẽ lờ đi việc kiêng ăn và tìm đến đồ ăn để thỏa mãn chính mình? Sứ đồ Phao-lô đã nói rằng: “Mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng để sự gì bắt phục được tôi” (1 Cô-rinh-tô 6:12). Sự kiêng ăn phơì bày mức độ làm chủ của đồ ăn ở trong chúng ta – hay là ti-vi, máy tính, hoặc là bất kỳ điều gì bắt phục chúng ta hết lần này đến lần khác để bao che sự đói khát Đức Chúa Trời ở trong chúng ta.

Tại sao Đức Chúa Trời tạo ra bánh và cơn đói?

Một trong những lý do đồ ăn có sức mạnh kỳ diệu vì chúng là thứ cơ bản để nuôi sống chúng ta. Tại sao? Ý tôi là, tại sao Đức Chúa Trời tạo ra bánh và khiến loài người dựa dẫm vào chúng để sống? Chúa có thể tạo ra sự sống mà không cần đến đồ ăn phải không? Ngài là Đức Chúa Trời. Chúa có thể làm mọi việc mà Ngài lẩy làm vừa lòng. Tại sao lại tạo ra bánh làm gì? Tại sao lại tạo ra cơn đói nữa? Câu trả lời của tôi rất đơn giản: Chúa đã tạo ra bánh hầu cho chúng ta có thể hình dung ra Con Đức Chúa Trời là Đấng như thế nào khi Ngài phán rằng: “Ta là bánh của sự sống” (Giăng 6:35). Chúa đã tạo ra mối hài hòa giữa sự đói khát và sự thỏa mãn hầu cho chúng ta biết đặt lòng tin nơi Đấng Christ có nghĩa là gì khi Ngài phán rằng: “Ai tin ta chẳng hề khát” (Giăng 6:35). Đức Chúa Trời đâu cần tạo ra loài người thèm đồ ăn và nước uống cùng khả năng ném biết sự khoái lạc này làm gì!

Nhưng Đức Chúa Trời mới là trung tâm của vũ trụ, chứ không phải loài người. Sứ đồ Phao-lô nói rằng mọi thứ “đều là từ Ngài, bởi Ngài và hướng về Ngài” (Rô-ma 11:36). “Hướng về Ngài” có nghĩa là mọi vật sống đều tập chú vào Ngài và yêu mến Ngài.

Trong Cô-lô-se 1:16, sứ đồ Phao-lô nói rất cụ thể rằng “muôn vật . . . đều là bởi [Đấng Christ] và vì [Đấng Christ] mà được dựng nên cả”. Do đó, bánh được tạo ra vì sự vinh hiển của Đấng Christ. Sự đói khát được tạo ra vì sự vinh hiển của Đấng Christ. Sự kiêng ăn cũng được tạo ra vì sự vinh hiển của Đấng Christ.

Như vậy, bánh tôn cao Đấng Christ bằng hai cách: ăn bánh với thái độ biết ơn vì Chúa là tốt lành và không ăn bánh khi đói bụng cũng vì chính Ngài. Khi ăn, chúng ta đang nếm thử hình ảnh tượng trưng cho đồ ăn thiên thượng – tức là Bánh Hằng Sống. Khi kiêng ăn, chúng ta đang nói rằng: “Tôi yêu thích Đấng vượt xa hình ảnh tượng trưng này”. Trong tấm lòng của thánh đồ, ăn uống và kiêng ăn đều là sự thờ phượng. Cả hai đều tán dương Đấng Christ. Cả hai đều dâng lên tấm lòng – biết ơn và khao khát – cho Đấng ban ơn phước. Mỗi hành động có vị trí riêng của nó, mỗi hành động có nguy hiểm riêng của nó. Mỗi nguy hiểm của việc ăn uống đó là chúng ta dễ xiêu lòng trước ơn phước; mỗi nguy hiểm của sự kiêng ăn đó là chúng ta coi thường ơn phước và tôn vinh sức mạnh ý chí của mình.

Quyển sách được sắp xếp như thế nào

Không hề có con đường dễ dàng và an toàn về thiên quốc. Đường hẹp và khó khăn rải rác những trở ngại và rất nhiều thứ béo bở mang lại những khoái cảm vô hại. Có một cuộc chiến xảy ra ở trong và ở ngoài chúng ta. Một trong những vũ khí cần trang bị trên đường đi là sự kiêng ăn. Vì thế, quyển sách này nhấn mạnh bề trong lẫn bề ngoài. Cuộc chiến bên trong xảy ra giữa sự thèm ăn và sự đói khát Đức Chúa Trời của chúng ta. Cuộc chiến bên ngoài xảy ra giữa sự phục hưng, sự cải cách, công tác truyền giáo thế giới, sự công bằng xã hội và giao lưu văn hóa. Mặc dù những điều này hòa quyện vào nhau, nhưng ba chương đầu sẽ nói về bề trong, còn ba chương sau sẽ nói về bề ngoài.

Còn chương ở giữa là phần giao thoa, bởi vì sự kiêng ăn và tấm lòng khao khát Đấng Christ sẽ tái lâm liên quan đến từng cá nhân, mà cũng đòi hỏi chúng ta phải vươn ra toàn cầu cho đến lúc Ngài đến.

Tại sao tôi viết sách này

Mục tiêu và lời cầu nguyện của tôi khi viết sách này là tôi hy vọng sẽ đánh thức sự đói khát về uy quyền tối thượng của Đức Chúa Trời ở trong mọi sự vì sự vui mừng của muôn dân. Sự kiêng ăn chúng tỏ sự đói khát ấy đang tồn tại và thổi bùng lên ngọn lửa ấy. Sự kiêng ăn làm tăng khao khát thuộc linh. Sự kiêng ăn là kẻ thù muôn đời của những thứ vô hại rất béo bở. Sự kiêng ăn là dấu chấm than nằm cuối câu này: “Lạy Chúa, tôi khao khát Ngài và sự bày tỏ vinh hiển của Ngài trong thế giới này!”

Có người nghĩ rằng hề ai thường xuyên thông công với Chúa thì ít đói khát Ngài. Họ thường từ bỏ những thú vui vô hại của thế gian để nấn ná nhiều hơn trong sự hiện diện của Đức Chúa Trời qua sự mặc khải của Lời Ngài. Họ ăn Bánh từ trời và uống Nước hằng sống bằng cách tĩn nguyện và sống bằng đức tin. Nhưng, nghịch lý thay, họ không phải là những thánh đồ ít đói khát Đức Chúa Trời. Trái lại, Cơ Đốc nhân trưởng thành và mạnh mẽ nhất mà tôi từng gặp là những kẻ đói khát Đức Chúa Trời nhiều nhất. Có vẻ như người nào thường ăn uống thì không cảm thấy đói khát. Nhưng đó không phải là trường hợp xảy ra đối với nguồn nước vô tận, bữa tiệc vô hạn và Chúa vinh hiển.

Khi chúng ta đứng vững trong công tác mà Đức Chúa Trời đã hoàn thành qua Đấng Christ, rồi bắt đầu uống Nước Hằng Sống và ăn Bánh từ trời, cũng biết rằng mình đã tìm được sự khao khát tột cùng, thì chúng ta chỉ càng đói khát Đức Chúa Trời nhiều hơn mà thôi. Chúng ta càng được thỏa mãn ở trong Đức Chúa Trời khi còn ở trong thế gian này, thì chúng ta càng khao khát Ngài

nhiều hơn nữa. Vì giống như C.S. Lewis đã nói là: “Điều tốt nhất chúng ta đang có là điều chúng ta khao khát nhất”.⁷

Chúng ta càng bước theo Đấng Christ chừng nào, chúng ta càng đói khát Đấng Christ chừng nấy . . . chúng ta càng nhớ về thiên quốc chừng nào . . . chúng ta càng muốn có “mọi sự đầy đầy của Đức Chúa Trời” chừng nấy . . . chúng ta càng muốn trừ bỏ tội lỗi chừng nào . . . chúng ta càng muốn Chàng rể sớm trở lại chừng nấy . . . chúng ta càng muốn Hội thánh được phục hưng và được thanh tẩy bằng vẻ đẹp của Chúa Jêsus chừng nào . . . chúng ta càng muốn các thành phố tỉnh thức trước hiện thực về Đức Chúa Trời chừng nấy . . . chúng ta càng muốn thấy ánh sáng vinh hiển của Tin Lành Đấng Christ xuyên thủng màn đêm đang bao phủ các dân tộc chưa được vươn đến trên thế giới chừng nào . . . chúng ta càng muốn thấy các thế giới quan sai trật phải khuất phục trước lực lượng của Chân lý chừng nấy . . . chúng ta càng muốn thấy sự đau khổ được cất đi và những giọt nước mắt được lau khô và sự chết bị hủy diệt chừng nào . . . chúng ta càng mong rằng mọi điều trái lẽ sẽ được làm ngay lại, công lý và ân điển của Đức Chúa Trời sẽ lan khắp đất như nước tràn biển hồ.

Nếu chúng ta không có khao khát mãnh liệt muốn bày tỏ sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, ấy không phải vì chúng ta đã uống cạn chén và đã được thỏa mãn rồi đâu. Mà là vì chúng ta đã nhầm nháp quá lâu tại bàn tiệc của thế gian. Tâm hồn của chúng ta chứa đầy những điều nhỏ nhặt đến nỗi không còn chỗ cho những điều vĩ đại.⁸ Đức Chúa Trời không tạo nên chúng ta vì những điều nhỏ nhặt ấy đâu. Có một sự khao khát Đức Chúa Trời. Khao khát ấy có thể được đánh thức. Tôi mời bạn hãy trừ bỏ những ảnh hưởng u ám của đồ ăn và mối nguy hiểm của sự thờ hình tượng, mà nói lên một lời kiên ăn đơn giản rằng: “Chúa ơi, chúng con chỉ muốn ở trong sự hiện diện của Ngài!”

*Nhưng đến ngày nào chàng rể sẽ bị đem đi khỏi họ, thì họ mới
kiêng ăn.*

Ma-thi-ơ 9:15

*Ví bằng anh em chết với Đấng Christ về sự sơ học của thế gian,
thì làm sao lại để cho những thể lệ này ép buộc mình, như anh em
còn sống trong thế gian: Chớ lấy, chớ ném, chớ rờ? Cả sự đó hễ
dùng đến thì hư nát, theo qui tắc và đạo lý loài người, dầu bề
ngoài có vẻ khôn ngoan, là bởi thờ lạy theo ý riêng, cách khiếm
nhượng và khắc khổ thân thể mình; nhưng không ích gì để chống
cự lòng dục của xác thịt.*

Cô-lô-se 2:20-23

1

KIÊNG ĂN LÀ CƠ ĐỐC NHÂN?

Có một tài liệu ngắn gọi là *Giãn Nở* được viết gần cuối thế kỷ đầu tiên. Một phần trong đó nói về sự kiêng ăn. Có câu nói như thế này: “Đừng kiêng ăn với những kẻ giả hình, vì họ kiêng ăn vào thứ Hai và thứ Năm, nhưng còn thứ Tư và thứ Sáu thì sao”.¹ Điều này có vẻ kỳ lạ. Tại sao thay đổi ngày kiêng ăn lại là chuyện to tát như vậy? Tôi nghĩ Hội thánh đầu tiên muốn nói là: tập tục của người Do thái là kỷ niệm ngày Sa-bát vào thứ Bảy. Đó là những yêu cầu trong Giao Ước Cũ. Bây giờ, để cho thấy chúng ta còn tiếp tục và không tiếp tục Do thái giáo hay không, Cơ Đốc nhân sẽ kỷ niệm Sa-bát vào ngày khác. Chúng ta sẽ kỷ niệm vào ngày Chúa Nhật, là ngày Chúa sống lại từ kẻ chết và tạo ra một dân mới. Cũng vậy đối với việc người Do thái kiêng ăn vào thứ Hai và thứ Năm, còn chúng ta sẽ làm vào ngày khác. Tại sao? Cùng một lý do là: để cho thấy có sự tiếp tục và không tiếp tục. Đúng là chúng ta đón nhận việc kiêng ăn; nhưng không phải như cách chúng ta đã làm. Có một sự mới mẻ trong việc kiêng ăn của Cơ Đốc nhân. Chúng ta sẽ tiếp nhận thói quen này, nhưng chúng ta sẽ thay đổi nó. Chúng ta không có ý nói là kiêng ăn vào ngày khác

mới là của Cơ Đốc nhân. Đó chỉ là mũi tên chỉ điểm mà thôi. Nhưng sự kiêng ăn Cơ Đốc là một điều mới. Đó mới là điều chắc chắn. Còn sự mới mẻ ấy là gì thì chúng ta sẽ nói trong chương này.

Dựa vào những gì đã nói ở trên, câu Kinh Thánh quan trọng nhất về kiêng ăn là Ma-thi-ơ 9:14-17.² Tôi biết nói như vậy là một phát biểu rất bao quát. Nhưng tôi nói như thế vì mấy lời Chúa Jêsus phán trực tiếp và sâu xa nhất về vấn đề trọng tâm của sự kiêng ăn – tức là, sự kiêng ăn có phải là dấu hiệu để phân biệt Cơ Đốc nhân chăng? Nếu vậy thì làm thế nào?

Không phải kiêng ăn hiển nhiên là Cơ Đốc nhân sao

Đây là câu hỏi quan trọng vì ít nhất bốn lý do. Trước hết, sự kiêng ăn, một hình thức kiêng cử đồ ăn vì những lý do tôn giáo, văn hóa, chính trị, hoặc sức khỏe, là “một thói quen được tìm thấy trong tất cả xã hội, văn hóa và nhiều thập kỷ qua”.³ Trên thực tế, mỗi tôn giáo trên thế giới đều có thói quen kiêng ăn. Ngay cả những người không theo tôn giáo cũng kiêng ăn vì những lý do chính trị và sức khỏe. Vậy, tại sao Cơ Đốc nhân lại gia nhập vào thói khổ hạnh của các đạo giáo khác? Thứ hai, nếu sự kiêng ăn được dân sự của Đức Chúa Trời thực hành một cách rộng rãi trong Cựu Ước, thì sự hiện đến của vương quốc qua chức vụ của Chúa Jêsus không phải sẽ chấm dứt thói quen này sao? Chúng ta có thể chế rượu mới của vương quốc vào trong bầu da cũ của những lễ nghi và hình thức bên ngoài chăng? Thứ ba, không phải sự đắc thắng của Đấng Christ tại thập tự giá, cùng sự hiện diện đời đời của Đức Thánh Linh ở trong Hội thánh, có nghĩa là sự hiện diện của Đấng đắc thắng đầy dẫy đến nỗi chúng ta nên ăn mừng, thay vì sống khổ hạnh sao? Ngoài ba lý do có hướng đối lập này, thì không phải sự kiêng ăn thắng hơn những thềm

khát của thân thể dẫn đến việc kiêng ngạo và tự lực bản thân, tức là còn tệ hơn cả việc háu ăn sao?

Vậy thì, sự kiêng ăn hiển nhiên không phải là dấu hiệu để phân biệt Cơ Đốc nhân. Nếu vậy thì chúng ta cần thấy điều này có liên quan như thế nào đến Trọng tâm. Còn Trọng tâm là sự đắc thắng của Đấng Christ qua sự chết, sự sống lại và sự tể trị của Ngài trong lịch sử vì sự cứu rỗi của dân sự Ngài và sự vinh hiển của Cha Ngài.

Kiêng ăn là thói quen tôn giáo toàn cầu

Chẳng ai biết sự kiêng ăn bắt đầu như thế nào và ở đâu.⁴ Hễ chúng ta đi đâu, thì ở đó có những tập tục và truyền thống về sự kiêng ăn. Hầu hết mọi người đều biết rằng sự kiêng ăn của người Do thái bao gồm Yom Kippur, hay là Lễ chuộc tội (Lê-vi-ký 16:19-31),⁵ còn sự kiêng ăn của người Hồi giáo trong tháng Ramadan và sự kiêng ăn khắc nghiệt của tầng lớp thượng lưu Brahmans trong Ấn Độ giáo nữa.⁶ Nhưng thói quen này được lan rộng khắp toàn cầu. Thí dụ,

Người dân thuộc Đảo quốc Andaman . . . kiêng cũ các loại trái cây, các thứ rễ cây ăn được, . . . trong một giai đoạn nào đó, bởi vì thần Puluga . . . yêu cầu họ làm vậy, và sẽ sai trận đại hồng thủy đến nếu thói kiêng ăn này không được gìn giữ . . . Trong vòng người Koita của New Guinea, một phụ nữ mang thai không được ăn chuột túi, thú lông nhím, một số loài cá, và con cự đà; người chồng cũng phải giữ theo những thói kiêng cũ như thế . . . Trong vòng người Yoruba, [khi người chồng qua đời] các góa phụ và con cái không được nói chuyện và không ăn trong vòng 24 tiếng . . . Ở British Columbia, người Stlatlunh (Lillooet) dành ra bốn

ngày sau tang lễ để kiêng ăn, than khóc, và làm lễ tắm gội . . . Trước khi giết chim đại bàng, một loài chim thiêng liêng, kẻ chuyên giết chim đại bàng trong vòng người Cherokees phải thức khuya cầu nguyện và kiêng ăn . . . Giới trẻ người Anh-Điêng ở Mỹ [thường phải chịu khổ hạnh] để nhìn thấy một khái tượng về thần hộ mệnh sẽ [thuộc về họ] cho đến suốt đời . . . Trong vòng các bộ tộc ở New South Wales, các chàng trai khi làm lễ trưởng thành không được ăn gì cả trong hai ngày và chỉ uống một chút nước mà thôi.⁷

Kiêng ăn là vũ khí chính trị

Ngoài kiêng ăn vì lý do tôn giáo đang xảy ra trên khắp thế giới, còn có sự kiêng ăn mang tính chính trị và phản kháng nữa. Một trong những thí dụ nổi tiếng nhất đó là Mahatma Gadhi, là người đã sống từ 1869 đến 1948 và đã dành hơn ba mươi năm vận động một chiến dịch hòa bình vì nền độc lập của Ấn Độ. Gia đình của ông và văn hóa Ấn Độ giáo đã ủng hộ tinh thần kiêng ăn của ông như là một vũ khí chính trị. Mẹ của ông là một người sùng bái Ấn Độ giáo đã làm nhiều hơn nghĩa vụ kiêng ăn đòi hỏi vào mỗi năm, và thêm vào nhiều thói kiêng ăn khắt khe hơn nữa trong mùa mưa. Gandhi kể lại rằng:

Bà lập ra những lời thề khó khăn nhất và giữ gìn chúng không chút ngần ngại. Bà có thói quen sống mỗi ngày chỉ ăn một bữa duy nhất trong suốt tháng Chaturmas. Bà chưa thấy thỏa lòng nên đã kiêng cử vào các ngày xen kẽ trong suốt tháng Chaturmas. Trong tháng Chaturmas khác, bà thề sẽ không ăn đồ ăn cho đến khi nhìn thấy mặt

trời. Là con cái, chúng tôi sẽ đứng canh, nhìn chăm lên trời, để báo cho mẹ biết là đã thấy mặt trời. Ai cũng biết rằng vào giai đoạn cao điểm của mùa mưa thì mặt trời làm gì ló dạng. Tôi nhớ có ngày mặt trời tự nhiên xuất hiện, chúng tôi liền tức tốc báo cho bà biết ngay. Bà còn chạy ra để nhìn thấy tận mắt, nhưng mặt trời vừa xuất hiện thì lại khuất đi, vậy là bà không ăn gì cả. Bà còn nói rất vui là: “Không sao cả, ông Thần không muốn mẹ ăn uống gì bữa nay đây mà”. Thế là bà quay trở lại với nghĩa vụ của mình.⁸

Chẳng có gì ngạc nhiên khi Gandhi dùng sự kiêng ăn vì cơ nghiệp chính trị. Theo luật Manu cổ, người chủ nợ chỉ được thu nợ bằng cách sỉ nhục kẻ mắc nợ. Thí dụ, người chủ nợ sẽ đến ngồi trước nhà kẻ mắc nợ mà không ăn uống gì cả trong nhiều ngày cho đến khi kẻ mắc nợ bị sỉ nhục đến nỗi phải trả nợ. Eric Rogers quan sát thấy rằng “phương pháp của người Ấn Độ có hiệu quả đối với Gandhi . . . sự kiêng ăn của ông đã chạm đến tấm lòng của nhiều người hơn các việc khác mà ông đã làm. Không chỉ ở Ấn Độ, mà cụ thể là ở khắp mọi nơi, con người bị ám ảnh bởi hình ảnh một người yếu đuối vui vẻ chịu đựng sự khổ hạnh vì một nguyên tắc nào đó”.⁹

Kiêng ăn là chế độ chăm sóc sức khỏe

Vậy, bên cạnh việc kiêng ăn vì lý do tôn giáo và chính trị thì còn có lý do sức khỏe nữa, có hoặc không có liên quan đến tôn giáo. Một nghiên cứu nhỏ trên mạng với chủ đề “kiêng ăn” cho thấy hàng trăm tổ chức và các nhà xuất bản đều tập trung nói về kiêng ăn vì sức khỏe. Thí dụ, một trong những địa điểm nổi bật đó là

Trung tâm Kiêng ăn Quốc tế. Lời giới thiệu ở trên mạng của họ như sau:

Bạn có cảm thấy mất dáng, thiếu tự giác, mất năng lượng, hoặc là không khỏe chăng? Bạn có muốn cải thiện sức khỏe, tăng độ minh mẫn và phục hồi tinh thần chăng? Sản phẩm nước ép kiêng ăn rất khoa học sẽ giúp bạn đạt được các mục tiêu này, thật nhanh chóng, mà không cản trở công việc, đời sống, thói quen tập thể dục hoặc công việc thường ngày. Thật ra, bạn còn cảm thấy tràn đầy năng lượng hơn bây giờ khi ở trong quá trình kiêng ăn và sau đó nữa!

Thấp thoáng những hình thức kiêng ăn vì tôn giáo, chính trị và sức khỏe, giải thoát chúng ta khỏi khái niệm kiêng ăn là Cơ Đốc nhân. Thật ra, nó còn được dùng để chống lại Cơ Đốc nhân, như đã từng xảy ra ở trong Tân Ước, khi bốn mươi người “đã thể nguyện với nhau chẳng ăn uống chi hết” đến khi giết được sứ đồ Phao-lô (Công-vụ 23:21). Trong vòng Cơ Đốc nhân, sự kiêng ăn còn bị bẻ cong không chỉ trở thành luật pháp (như chúng ta sẽ thấy ngay thôi), mà còn là sự trói buộc để hủy diệt giống như chúng chán ăn tâm thần.¹⁰ Tất cả những điều này dấy lên câu hỏi vì sao Cơ Đốc nhân lại chú trọng quá nhiều vào một nghi thức được sử dụng rộng rãi vì những lý do tôn giáo phi Cơ Đốc, chính trị và chăm sóc sức khỏe như vậy.

Kiêng ăn có thuộc về Nước Đức Chúa Trời không?

Không chỉ vậy, sự kiêng ăn phổ biến ở trong Cựu Ước đặt ra câu hỏi: thói quen này có hiệu lực đối với những người đang sống trong sự hiện đến của Đấng Mê-si và sự xuất hiện của vương

quốc Đức Chúa Trời chẳng. Chúa Jêsus phán rằng: “Nhưng nếu ta cạy ngón tay Đức Chúa Trời mà trừ quỷ, thì nước Đức Chúa Trời đã đến nơi các ngươi rồi” (Lu-ca 11:20). Khi người Pha-ri-si hỏi về sự xuất hiện của vương quốc, thì Ngài phán rằng: “nước Đức Chúa Trời ở trong các ngươi” (Lu-ca 17:21). Dường như sự mong chờ nước Đức Chúa Trời đã xảy ra ở trong cuộc đời và chức vụ của Chúa Jêsus.

Đây là “sự mầu nhiệm về nước Trời” mà Chúa Jêsus muốn phán cùng các môn đồ rằng: “Sự mầu nhiệm của nước Đức Chúa Trời đã tỏ ra cho các ngươi; nhưng về phần người ngoài, thì dùng cách thí dụ để dạy mọi sự” (Mác 4:11). Đây là một điều hoàn toàn mới mẻ ở trong thế gian. “Chân lý mới, giờ đây được ban cho loài người bởi sự mặc khải ở trong con người và sứ mạng của Chúa Jêsus, là *Nước Trời vốn sẽ đến theo như sách Khải huyền mô tả, giống như tiên tri Đa-ni-ên đã thấy trước, đã vào trong thế gian một cách kín giấu để vận hành ở bên trong và giữa vòng loài người*”.¹¹

Vậy, câu hỏi càng trở nên cấp bách hơn là: sự kiêng ăn có thuộc về Hội thánh – là công dân mới mà Đức Chúa Trời đang triệu tập từ mọi dân trong thế gian chẳng? Thí dụ, trong quyển sách *Cầu nguyện và Kiêng ăn: Nghiên cứu đời sống Cơ Đốc của Hội thánh đầu tiên* của Keith Main luận rằng sự xuất hiện của Nước Đức Chúa Trời qua chức vụ của Chúa Jêsus đã thay đổi triệt để tầm quan trọng của sự kiêng ăn. Ông nói rằng: “Đến nay, chúng ta cho rằng niềm vui và sự cảm tạ đã đánh dấu đời sống cầu nguyện của Tân Ước là dấu hiệu về sự xuất hiện của Nước Đức Chúa Trời. *Sự kiêng ăn không còn phù hợp với thái độ vui vẻ và cảm tạ của mối thông công này nữa*”.¹²

Sứ đồ Phao-lô có loại bỏ sự kiêng ăn?

Quan điểm của Keith Main nhận được rất nhiều sự tín nhiệm khi chúng ta quan sát phần còn lại của Tân Ước, ngoài các sách Phúc Âm ra. Sự kiêng ăn không được thể hiện rõ ràng.¹³ Main nhấn mạnh quan điểm của ông rằng:

[Sự kiêng ăn] không còn là vấn đề quan trọng ở trong Hội thánh nữa . . . sứ đồ Phao-lô, theo sự dẫn dắt của Chúa Jêsus, cố tình chuyển hướng chú ý của các môn đồ về sự kiêng ăn, bất kỳ hình thức ăn uống khổ hạnh nào, sang việc cầu nguyện, phục vụ và chăm chỉ làm việc vì Cơ Nước Trời. Công tác giáo sĩ đóng vai trò như một biện pháp khắc phục và đối phó không chỉ với giấc mơ ngày tận thế, mà còn đối phó với thói kiêng ăn quá sức . . . Chúng ta luôn có cảm nhận về cuộc sống vĩnh cửu. Người tin Chúa sẽ bước theo tiếng nhạc từ một thế giới khác! Thật khó để dung hòa Đấng Christ phục sinh và các hình thức kiêng ăn.¹⁴

Nếu sự kiêng ăn không xuất hiện nhiều trong các thư tín của Tân Ước, mà toàn là sự hiện diện vui vẻ của vương quốc và chức vụ vinh hiển từ Thánh Linh của Đấng Christ, thì có triệt tiêu thói kiêng ăn ở trong Hội thánh Cơ Đốc không? Tính cấp bách của câu hỏi này làm cho mấy lời của Chúa Jêsus phán về sự kiêng ăn trong Ma-thi-ơ 9:14-17 trở nên vô cùng quan trọng – đây là phân đoạn quan trọng nhất trong Kinh Thánh theo suy nghĩ của tôi.

Tính cấp bách ngày càng gia tăng khi chúng ta thấy trong các thư tín của sứ đồ Phao-lô, đồ ăn được coi là tốt lành, sự khổ hạnh bị coi là thứ vũ khí yếu ớt để chống lại ham muốn của xác thịt, thói ăn uống được xem là không cần thiết, ngoại trừ những lúc điều này bày tỏ tình yêu và sự thỏa lòng ở trong Đấng Christ.

Đồ ăn là tốt lành

Trong 1 Ti-mô-thê 4:1-5, sứ đồ Phao-lô cảnh báo vào thời kỳ cuối cùng rằng “có mấy kẻ sẽ bội đạo . . . biểu kiêng các thức ăn”. Ông đã đối phó với thái độ về đồ ăn này rằng: “Đức Chúa Trời đã dựng nên [đồ ăn] cho kẻ có lòng tin và biết lẽ thật, tạ ơn mà dùng lấy. Vả, mọi vật Đức Chúa Trời đã dựng nên đều là tốt lành cả, không một vật chi đáng bỏ, miễn là mình cảm ơn mà ăn lấy thì được; vì nhờ lời Đức Chúa Trời và lời cầu nguyện mà vật đó được nên thánh”. Cho nên, sứ đồ Phao-lô cảnh báo về tình trạng sống khổ hạnh để đề cao sự kiêng cử đồ ăn đến nỗi sự tốt lành của Đức Chúa Trời không còn được công nhận hoặc bị bẻ cong. Ngay cả lúc ban phát Lễ tiệc thánh, sứ đồ Phao-lô không hề giảm nhẹ sự ăn uống, mà còn nói với các tín hữu Cô-rinh-tô là “Ví bằng có ai đói, hãy ăn tại nhà mình, hầu cho anh em không nhóm lại để mà chúc lấy sự đoán xét” (1 Cô-rinh-tô 11:34).

Điểm yếu của sự khổ hạnh

Khi sứ đồ Phao-lô ngẫm nghĩ về giới hạn chịu đựng của thân thể, ông đã báo trước với các tín hữu Cô-lô-se rằng những thói quen ấy chẳng đem lại ích lợi gì nhiều và còn khơi dậy sự kiêu ngạo của tánh xác thịt nhiều như chúng khuất phục sự thèm ăn của xác thịt vậy. Ông sợ rằng người Cô-lô-se đã từ bỏ đức tin đơn sơ và sâu sắc nơi Đấng Christ mà làm theo những lễ nghi bên ngoài để được nên thánh: “Làm sao lại để cho những thể lệ này ép buộc mình . . . Chớ lấy, chớ nếm, chớ rờ? Cả sự đó hễ dùng đến thì hư nát, theo qui tắc và đạo lý loài người” (Cô-lô-se 2:20-22).

“Quy tắc và đạo lý loài người” có gì sai mà Kinh Thánh kêu gọi chúng ta đừng “nếm”? Ông trả lời là: “Dầu bề ngoài có vẻ khôn ngoan, là bởi thờ lạy theo ý riêng, cách *khiêm nhượng* và

khắc khổ thân thể mình; nhưng không ích gì để chống cự lòng dục của xác thịt” (Cô-lô-se 2:21). Đây là lời cảnh báo mạnh mẽ chống lại bất kỳ quan điểm giản dị thái quá nào về sự kiêng ăn đang cho rằng kiêng cử như thế sẽ tự nhiên mang lại ích lợi về mặt thuộc linh cho ai đó. Điều này chẳng đơn giản tí nào cả. “Khắc khổ thân thể mình” chỉ thêm cho xác thịt của một người sự tự mãn. C.S. Lewis đã thấy điều này rất rõ nên cũng đánh tiếng cảnh báo rằng:

Kiêng ăn là bắt buộc ý chí chống lại sự thèm ăn – phần thường sẽ là sự tự chủ bản thân và sự kiêu ngạo đầy nguy hiểm: người kiêng ăn ngoài ý muốn bắt phục sự thèm ăn và ý chí ở dưới ý muốn của Đức Chúa Trời, tạo cơ hội cho sự đầu phục và phơi bày chúng ta trước nguy cơ nổi loạn. Nhưng ích lợi của sự chịu khổ ấy chủ yếu nằm ở xu hướng giảm thiểu ý định nổi loạn. Sự kiêng cử, tự nó củng cố ý chí, chỉ hữu ích khi giúp ý chí sắp xếp nhà cửa của mình (những khao khát) có trật tự hơn, để chuẩn bị dâng cả con người cho Đức Chúa Trời. Chúng là những phương tiện cần thiết; nhưng rốt cuộc thì chúng thật đáng ghê tởm, vì thay thế ý chí bằng sự thèm ăn rồi dừng lại ở đó, chúng chỉ trao đổi cái tôi thú vật lấy cái tôi độc ác. Do đó, người ta đã nói rất đúng là: “chỉ có Chúa mới kiêng ăn”.¹⁵

Sự kiêng ăn thật của bản tánh xác thịt ở trong chúng ta không chỉ đơn thuần là vấn đề từ chối không ăn uống và giữ kỷ luật. Mà đó là vấn đề của tấm lòng thuộc linh tìm kiếm sự thỏa mãn nơi Đấng Christ hơn là đồ ăn.

Ăn hay không ăn không quan trọng

Sứ đồ Phao-lô cho rằng ăn hay không ăn không quan trọng, nhưng quan trọng là những điều này có bày tỏ tình yêu thương và sự thỏa mãn tốt cùng nơi Đức Chúa Trời chăng! Vì thế, ông nói với Hội thánh ở Rô-ma rằng: “Người ăn chớ khinh kẻ không ăn; và người không ăn chớ xét đoán kẻ ăn, vì Đức Chúa Trời đã tiếp lấy người. Người là ai mà dám xét đoán tội lỗi của kẻ khác? Nó đứng hay ngã, ấy là việc chủ nó; song nó sẽ đứng, vì Chúa có quyền cho nó đứng vững vàng . . . ai nấy hãy tin chắc ở trí mình . . . kẻ ăn là ăn vì Chúa, vì họ tạ ơn Đức Chúa Trời; kẻ chẳng ăn cũng chẳng ăn vì Chúa, họ cũng tạ ơn Đức Chúa Trời (Rô-ma 14:3-6).

Mấy lời từ Rô-ma 14 không ám chỉ trường hợp về sự kiêng ăn. Đó là trường hợp vài người trong Hội thánh bị cấm ăn một số đồ ăn mà cộng đồng không cho phép. Nhưng điều này không làm thay đổi nguyên tắc chung. Ăn và không ăn – kiêng ăn và không kiêng ăn – cả hai đều làm “vì Chúa” và “vì họ tạ ơn Đức Chúa Trời”. Do đó, “ai nấy hãy tin chắc ở trí mình”. Sứ đồ Phao-lô còn nói trong Cô-lô-se 2:16 rằng: “chớ có ai đoán xét anh em về của ăn uống”. Vì “ấy chẳng phải là đồ ăn làm cho chúng ta được đẹp lòng Đức Chúa Trời; nếu chúng ta ăn, chẳng được ích gì, bằng không ăn, cũng chẳng tổn gì” (1 Cô-rinh-tô 8:8). Vì “mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều có ích; mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng để sự gì bắt phục được tôi” (1 Cô-rinh-tô 6:12).

Câu Kinh Thánh quan trọng nhất về sự kiêng ăn trong Kinh Thánh

Vậy, câu hỏi mà chúng ta cần phải chú ý là: có phải kiêng ăn là Cơ Đốc nhân? Nếu phải thì làm thế nào? Đây là những gì Chúa Jêsus đã phán trong Ma-thi-ơ 9:14-17. Đó cũng là lý do vì sao

câu Kinh Thánh này chứa đựng những lời lẽ quan trọng nhất về sự kiêng ăn trong Kinh Thánh. Đã đến lúc chúng ta cùng quan sát câu Kinh Thánh này.

Khi ấy, các môn đồ của Giăng đến tìm [Đức Chúa Jêsus], mà thưa rằng: Cớ sao chúng tôi và những người Pha-ri-si kiêng ăn, còn môn đồ thầy không kiêng ăn? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Trong khi chàng rể còn ở với bạn hữu đến mừng cưới, thì những bạn hữu đó có thể nào buồn rầu được ư? Nhưng đến ngày nào chàng rể sẽ bị đem đi khỏi họ, thì họ mới kiêng ăn. Không có ai vá miếng nỉ mới vào cái áo cũ; vì nếu làm vậy, miếng nỉ mới sẽ chẳng rách áo cũ, và đàng rách trở nên xấu hơn. Cũng không có ai đổ rượu mới vào bầu da cũ; nếu làm vậy thì bầu nứt, rượu chảy ra, và bầu phải hư; song ai nấy đổ rượu mới vào bầu mới, thì giữ được cả hai bề.

Các môn đồ của Giăng Báp-tít đến tìm Chúa Jêsus để hỏi vì sao các môn đồ của Ngài không kiêng ăn. Vậy là chúng ta có bằng chứng cho thấy các môn đồ của Chúa Jêsus không hề kiêng ăn trong khi Ngài ở cùng họ. Kỳ thực, Chúa Jêsus đã làm gương trước mặt các môn đồ để cho thấy Ngài đang sống chẳng khác gì một người khổ hạnh. Khi Chúa khen ngợi chức vụ của Giăng Báp-tít thì Ngài đã phán cùng đám đông rằng: “Giăng Báp-tít đã đến, không ăn bánh, không uống rượu; thì các ngươi nói rằng: Người mắc quỷ dữ. Con người đến, *ăn và uống*, thì các ngươi nói rằng: Ấy đó là người ham ăn mê uống, bạn với người thu thuế và kẻ có tội. Song sự khôn ngoan được xưng công bình nhờ những việc làm của nó” (Giăng 7:33-35). Nói cách khác, Giăng đã kiêng ăn rất nhiều, còn Chúa Jêsus thì ít kiêng ăn (ngoại trừ Ngài đã kiêng ăn bốn mươi ngày trước khi bước vào chức vụ).

Tại sao các môn đồ của Chúa Jêsus không kiêng ăn?

Bây giờ, các môn đồ của Giăng đến tìm Chúa Jêsus và muốn biết vì sao. “Cớ sao chúng tôi và những người Pha-ri-si kiêng ăn, còn môn đồ thầy không kiêng ăn?” Chúa Jêsus trả lời bằng một hình ảnh. Ngài phán rằng: “Trong khi Chàng Rể còn ở với bạn hữu đến mừng cưới, thì những bạn hữu đó có thể nào buồn rầu được ư?” Bằng mấy lời này, Chúa Jêsus đang dạy chúng ta hai điều. Thứ nhất, trong thời ấy sự kiêng ăn ít nhiều có liên quan đến việc buồn rầu. Sự kiêng ăn là bày tỏ tấm lòng tan vỡ và tuyệt vọng, thường là vì có tội lỗi hoặc là vì một sự nguy hiểm nào đó hoặc là vì mong muốn được Chúa ban phước. Người ta kiêng ăn khi mọi chuyện không xảy ra như ý mình.

Nhưng đó không phải là trường hợp đối với các môn đồ của Chúa Jêsus. Điều thứ hai mà Chúa dạy chúng ta là: Đấng Mê-si đã đến, sự hiện đến của Ngài giống như chàng rể xuất hiện trong tiệc cưới. Ngài muốn phán rằng điều này chẳng có gì phù hợp để kiêng ăn cả. Chúa Jêsus đang đưa ra một lời tuyên bố hùng hồn về chính Ngài. Trong Cựu Ước, Đức Chúa Trời đã mô tả Ngài là chồng của dân Y-sơ-ra-ên. “Nhu người trai tráng cưới người nữ đồng trinh, thì các con trai người cũng sẽ cưới người; chàng rể mới vui mừng vì vợ mới mình, Đức Chúa Trời người cũng vui mừng vì người” (Ê-sai 62:5). “Khi ta [Đức Giê-hô-va] qua gần mây [Y-sơ-ra-ên], và nhìn mây, này, tuổi mây này, mây đã đến tuổi yêu mến. Ta lấy áo ngoài ta trùm trên mây, che sự trần truồng mây. Phải, ta thể cùng mây và kết giao ước với mây, thì mây trở nên của ta, Chúa Giê-hô-va phán vậy” (Ê-xê-chi-ên 16:8). “Ta [Đức Giê-hô-va] sẽ cưới người [Y-sơ-ra-ên] cho ta đời đời; ta sẽ cưới người cho ta trong sự công bình và chánh trực, nhân từ và thương xót. Phải, ta sẽ cưới người cho

ta trong sự thành tín, và người sẽ biết Đức Giê-hô-va (Ô-sê 2:19-20).

Giờ đây, Con Đức Chúa Trời, là Đấng Mê-si, Đức Vua mà dân Y-sơ-ra-ên hằng mong đợi, đã đến và Ngài tuyên bố là Chàng Rể – tức là chồng của dân sự Ngài – là Y-sơ-ra-ên thật. Giăng Báp-tít đã nhận ra điều này từ lâu rồi. Khi các môn đồ của ông hỏi Chúa Jê-sus là ai, thì ông đã nói là: “Chính các người làm chứng cho ta rằng ta đã nói: Ấy không phải ta là Đấng Christ, nhưng ta đã được sai đến trước Ngài. Ai mới cưới vợ, nấy là chàng rể, nhưng bạn của chàng rể đứng gần và nghe người, khi nghe tiếng của chàng rể thì rất đổi vui mừng; ấy là sự vui mừng trọn vẹn của ta đó” (Giăng 3:28-29).

Lời tuyên bố nửa mở nửa đóng của Giăng là những gì Chúa Jê-sus bày tỏ về thân phận của Ngài với Đức Chúa Trời. Nếu chúng ta có tai mà nghe, thì chúng ta có thể nghe thấy điều này. Đức Chúa Trời, là Đấng đã hứa hôn với Y-sơ-ra-ên trong giao ước yêu thương, đã đến rồi.

Đây là một hình trạng thật quá bất ngờ, thật quá vinh hiển, thật quá kinh ngạc đến nỗi Chúa Jê-sus đã phán rằng: các người không thể nào kiêng ăn ở trong trường hợp này được. Đây là một việc đáng vui mừng và hân hoan. Sự kiêng ăn dành cho những lúc mong mỏi, đau khổ và ước ao. Nhưng chàng rể của dân Y-sơ-ra-ên đang ở giữa họ. Sau một ngàn năm ao ước, mong mỏi, trông chờ và hy vọng, thì cuối cùng Ngài đã đến rồi! Sự không kiêng ăn của các môn đồ là để làm chứng cho sự hiện diện của Đức Chúa Trời ở giữa họ.

Khi nào các môn đồ sẽ kiêng ăn?

Nhưng sau đó Chúa Jê-sus phán rằng: “Nhưng đến ngày nào chàng rể sẽ bị đem đi khỏi họ, thì họ mới kiêng ăn”. Đây là câu

Kinh Thánh quan trọng: “*thì họ mới kiêng ăn*”. Chúa đang ám chỉ khi nào?

Vài người cho rằng Chúa ám chỉ đến số ngày sau khi Chúa chịu chết cho đến khi Ngài sống lại. Nói cách khác, Chàng Rể sẽ bị đem đi từ ngày Thương Khó cho đến sáng Chúa Nhật Phục Sinh. Trong ba ngày đó, các môn đồ sẽ kiêng ăn. Nhưng khi Ngài sống lại, thì họ không cần phải kiêng ăn nữa. Quan điểm này được củng cố bởi câu Kinh Thánh ở trong Giăng 16:22-23, Chúa Jêsus đã phán trước về sự chết và sự sống lại của Ngài rằng: “Khác nào như các ngươi hiện ở trong cơn đau đớn, nhưng ta sẽ lại thấy các ngươi, thì lòng các ngươi vui mừng, và chẳng ai cướp lấy sự vui mừng các ngươi được. Trong ngày đó, các ngươi không còn hỏi ta về điều chi nữa. Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, điều chi các ngươi sẽ cầu xin nơi Cha, thì Ngài sẽ nhân danh ta mà ban cho các ngươi”. Nói cách khác, sau khi Chúa sống lại, trong thời đại của Hội thánh, sẽ có một niềm vui bền vững giữa vòng các môn đồ của Đấng Christ. Có phải không cần sự kiêng ăn nữa chẳng? Có phải Chúa Jêsus chỉ phán trước với các môn đồ về sự kiêng ăn sau ngày Thương Khó cho đến ngày Phục Sinh chẳng?

Có nhiều lý do cho thấy không hẳn là như vậy. Một là, Hội thánh đầu tiên đã kiêng ăn trong vài trường hợp (Công-vụ 13:1-3; 14:23; 2 Cô-rinh-tô 6:5; 11:27). Vì thế, Cơ Đốc nhân đầu tiên không cho rằng Chúa Jêsus loại bỏ sự kiêng ăn sau ngày Chúa sống lại.

Vậy thì Chúa Jêsus có ý gì khi Ngài phán rằng: “Nhưng đến ngày nào chàng rể sẽ bị đem đi khỏi họ, thì họ mới kiêng ăn”? Chúa muốn phán rằng sau khi Ngài chịu chết và sống lại, Ngài sẽ trở về cùng Cha trên trời, trong lúc đó các môn đồ của Ngài sẽ kiêng ăn. Robert Gundry rất đúng khi ông nói rằng: “Toàn bộ thời kỳ của Hội thánh đã lập ‘ngày nào’ mà ‘chàng rể sẽ bị đem đi khỏi’”.¹⁶ Theo suy xét của tôi, lý do lớn nhất tạo nên quan điểm

này đó là Chúa Jêsus đã dùng thuật ngữ “chàng rể” ở một chỗ khác nữa trong sách Ma-thi-ơ để ám chỉ về sự trở lại của Ngài vào cuối thời đại của Hội thánh. Trong Ma-thi-ơ 25:1-13, Chúa Jêsus mô tả sự trở lại thứ hai của Ngài giống như sự xuất hiện của một chàng rể. “Đến khuya, có tiếng kêu rằng: Kia, chàng rể đến, hãy đi ra rước người!” (câu 6). Vậy, Chúa Jêsus rõ ràng ví Ngài như một chàng rể không chỉ đi xa trong ba ngày từ Thương Khó đến Phục Sinh, mà đi rất xa cho đến ngày trở lại lần thứ hai. Đây chính là khoảng thời gian khi Chúa phán rằng: “thì họ mới kiêng ăn” – cho đến ngày Chúa trở lại lần thứ hai.

Arthur Wallis đã đặt tiêu đề cho chương sáu trong quyển sách *Sự kiêng ăn Chúa chọn* là “Bây giờ chính là lúc ấy” rất hợp lý.¹⁷ Bây giờ chính là lúc Chúa Jêsus phán với các môn đồ sẽ kiêng ăn. Ngài đang phán rằng: Khi ta còn ở giữa các ngươi như một chàng rể thì không cần phải kiêng ăn, nhưng Ta sẽ không ở lâu với các ngươi đâu. Một lúc nào đó, Ta sẽ trở về cùng Cha trên trời. Bây giờ chính là lúc ấy.

Chúa Jêsus đã ban Đức Thánh Linh khi Ngài lìa khỏi thế gian, Đức Thánh Linh là “Thánh Linh của Đức Chúa Jêsus” (Công-vụ 16:7; 2 Cô-rinh-tô 3:17). Như vậy, thật là tuyệt vời khi Chúa Jêsus vẫn còn ở với chúng ta. Ngài phán về “Đấng Yên Ủi”, tức là Đức Thánh Linh, rằng: “Ta không để cho các ngươi mồ côi đâu, ta sẽ đến cùng các ngươi” (Giăng 14:18). Tuy nhiên, có một sự thật thiết hơn nữa mà chúng ta sẽ nhận được khi ở với Đấng Christ trong thiên đàng sau khi thời đại này qua đi. Vì thế, về mặt nào đó thì Đấng Christ *không* đang ở với chúng ta, mà Ngài đang ở xa chúng ta. Đó là vì sao sứ đồ Phao-lô đã nói trong 2 Cô-rinh-tô 5:8 rằng: “Chúng ta đầy lòng tin cậy, muốn lìa bỏ thân thể này đặng ở cùng Chúa thì hơn” và trong Phi-líp 1:23 chép rằng: “Tôi bị ép giữa hai bề muốn đi ở với Đấng Christ, là điều rất tốt hơn”. Nói cách khác, trong đời này có một nỗi đau ở trong Cơ Đốc nhân đó là Chúa Jêsus không hiện diện một cách trọn vẹn, mật thiết,

quyền năng và vinh hiển như chúng ta muốn. Chúng ta đói khát nhiều hơn thế nữa. Đó là vì sao chúng ta kiêng ăn.

Kiêng ăn là bầu da cũ phải bỏ đi sao?

Nhưng sau đó Chúa Jêsus phán một điều rất quan trọng ở trong Ma-thi-ơ 9:16-17. Ngài đưa ra hai hình ảnh, một hình ảnh về miếng vá và hình ảnh còn lại về bầu da bị rách. “Không ai vá miếng vải mới vào áo cũ vì mảnh vá sẽ chẳng rách áo cũ, làm cho chỗ rách càng tệ hơn. Cũng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ; nếu làm vậy, bầu sẽ nứt, rượu chảy ra, và bầu bị hỏng. Nhưng người ta đổ rượu mới vào bầu da mới để cả hai được bảo toàn”.

Miếng vá của cái áo mới và rượu mới nói lên thực trạng mới đã xảy ra ở trong Chúa Jêsus – nước Đức Chúa Trời đã đến gần. Chàng Rê đã đến rồi. Đấng Mê-si đang ở giữa chúng ta. Điều đó không phải lạ tạm thời. Chúa không đến rồi lại đi mất. Nước Đức Chúa Trời không đến qua Chúa Jêsus rồi tan biến khỏi thế giới này. Chúa Jêsus đã chịu chết vì tội lỗi của chúng ta một lần đủ cả. Ngài đã sống lại từ kẻ chết cũng một lần đủ cả. Đức Thánh Linh được ban xuống ở trong thế gian chính là sự hiện diện có thật của Ngài ở giữa chúng ta. Nước Đức Chúa Trời là quyền cai trị hiện tại của Chúa Jêsus trên thế giới đang chinh phục những tấm lòng cho Đức Vua và tạo ra một dân đặt niềm tin và phục vụ Ngài bằng đức tin và sự thánh khiết. Thánh Linh của Chàng Rê đang nhóm lại và thanh tẩy cho Đấng Christ một nòng dâu. Đây là Phúc Âm của Đấng Christ và “sự mầu nhiệm về Nước Trời” mà chúng ta đã nói ở trên.¹⁸ Đây là rượu mới.

Chúa Jêsus còn phán bầu da cũ không thể đựng rượu mới được. Phải có sự thay đổi. Bầu da cũ là gì? Trong bối cảnh, chúng ta không thể thoát khỏi mối liên hệ với sự kiêng ăn. Suy nghĩ của Chúa Jêsus không bị đứt quãng. Từ câu 15 đến 16 chép

rằng: “đến ngày nào chàng rể sẽ bị đem đi khỏi họ, thì họ mới kiêng ăn. Không có ai vá miếng nỉ mới vào cái áo cũ . . .” Không có sự đứt quãng. Điều này cũng đúng trong cả ba sách Phúc Âm có ký thuật lại câu chuyện này. Cái áo cũ và bầu da cũ liên quan trực tiếp đến sự kiêng ăn là một tập tục từ hồi xưa của người Do thái.

Sự kiêng ăn được tiếp tục từ Cựu Ước và được coi là một phần trong hệ thống của người Do thái khi muốn có sự liên hệ với Đức Chúa Trời. Trong Lu-ca 18:11-12, chúng ta được thấy một chút thói quen xưa cũ này khi người Pha-ri-si nói rằng: “Lạy Đức Chúa Trời, tôi tạ ơn Ngài, vì tôi không phải như người khác, tham lam, bất nghĩa, gian dâm, cũng không phải như người thu thuế này. Tôi *kiêng ăn một tuần lễ hai lần*, và nộp một phần mười về mọi món lợi của tôi”. Truyền thống kiêng ăn này là bầu da cũ. Chúa Jêsus phán rằng nó không thể đựng rượu mới của Nước Trời được.

Giờ thì điều này cho chúng ta có một vấn đề. Trong Ma-thi-ơ 9:15, Chúa Jêsus phán rằng chúng ta sẽ kiêng ăn khi Chàng Rể không còn ở đây nữa. Hai câu Kinh Thánh sau đó, Chúa phán rằng sự kiêng ăn cũ không thể chứa rượu mới của Nước Trời. Nói cách khác, các môn đồ của Chúa Jêsus sẽ kiêng ăn; nhưng thói kiêng ăn mà họ vốn biết không thích hợp với sự hiện diện hoàn toàn mới mẻ của Ngài và sự can thiệp của Nước Đức Chúa Trời.

Rượu mới kêu gọi sự kiêng ăn mới

Chúng ta sẽ nói gì đây? Chúng ta sẽ kiêng ăn như Cơ Đốc nhân, hay chúng ta không kiêng ăn? Kiêng ăn là Cơ Đốc nhân phải không, hay không phải? Tôi tin câu trả lời là rượu mới trong sự hiện diện của Đấng Christ vẫn đòi hỏi phải có sự kiêng ăn, nhưng

là sự kiêng ăn mới. Nhiều năm trước, tôi đã viết bên cạnh Ma-thi-ơ 9:17 trong quyển Kinh Thánh tiếng Hy-lạp rằng: “Sự kiêng ăn mới dựa vào sự mầu nhiệm của Chàng Rể đã đến, chứ không phải sẽ đến. Rượu mới ở trong sự hiện diện của Ngài kêu gọi phải có sự kiêng ăn mới”.

Nói cách khác, sự ao ước, mong chờ và nhức nhối của sự kiêng ăn cũ không dựa vào lễ thật vinh hiển của Đấng Mê-si đã đến. Sự đau buồn về tội lỗi và nỗi khao khát được giải cứu khỏi nguy hiểm và mong đợi Đức Chúa Trời đã khuyến khích sự kiêng ăn cũ không dựa vào công tác vĩ đại đã được hoàn thành của Chúa Cứu Thế cũng như sự mặc khải lớn lao về lễ thật và ân điển của Ngài trong lịch sử. Những điều này vẫn còn ở trong tương lai. Nhưng giờ đây, Chàng Rể đã đến. Ngài đến để ra đòn quyết định ở trên tội lỗi, Sa-tan và sự chết.

Cơ Đốc giáo khác Do Thái giáo ở chỗ sự mong chờ Nước Đức Chúa Trời đang xảy ra trong hiện tại cũng như tương lai. Đức Vua đã đến. “Nước Đức Chúa Trời đã đến nơi các ngươi rồi” (Lu-ca 11:20). “Nước Đức Chúa Trời ở trong các ngươi” (Lu-ca 17:21). Đúng là Nước Đức Chúa Trời vẫn chưa hiện ra hoàn toàn. Nước ấy sắp sửa hiện ra đầy vinh hiển và quyền phép. Trong bữa tiệc cuối cùng, Chúa Jêsus phán rằng: “Từ nay ta sẽ không uống trái nho nữa, *cho tới khi nước Đức Chúa Trời đến rồi*” (Lu-ca 22:18). Vậy thì rõ ràng là Nước Đức Chúa Trời vẫn là một thực tại của tương lai, ngay cả khi Chúa Jêsus đã phán rằng “Nước Đức Chúa Trời đã đến nơi các ngươi rồi” và “ở trong các ngươi” (đó là vì sao quyển sách của George Ladd tựa đề là *Sự hiện diện của tương lai*¹⁹).

Đây chính là Trọng tâm đã được nhắc đến trước đó, sự kiêng ăn phải liên hệ với Trọng tâm ấy nếu muốn nói là của Cơ Đốc nhân. Trọng tâm là sự thắng lợi quyết định của Con Đức Chúa Trời, Đấng Mê-si, bước vào lịch sử, chịu chết và sống lại từ kẻ chết, tế trị cả lịch sử để cứu rỗi dân sự của Ngài và để làm vinh

hiển Đức Chúa Cha. Cơ Đốc nhân là những người có hy vọng lớn rằng một ngày nào đó họ sẽ nhìn thấy và bị cuốn hút bởi vinh hiển trọn vẹn của Đức Chúa Trời ở trong Đấng Christ. Nhưng điều này là của Cơ Đốc nhân vì sự trông cậy của chúng ta được bắt nguồn từ chiến thắng lịch sử của Đức Chúa Trời trước tội lỗi, sự chết và địa ngục ở trong quá khứ nhờ có sự chết và sự sống lại của Chúa Jêsus.²⁰ Cơ Đốc giáo là niềm hy vọng mạnh mẽ để hoàn thành công tác bày tỏ sự vinh hiển của Đức Chúa Trời cho cả thế giới ở trong lịch sử – đó là niềm hy vọng được đâm rễ ở trong sự giáng thế làm người của Đấng Christ ngày xưa, Ngài đã phó thân mình một lần đủ cả để làm của lễ chuộc tội và đang ngồi bên hữu của Đức Chúa Trời (Hê-bơ-rơ 10:12). Đây chính là rượu mới.

Hành động vĩ đại, trung tâm, quyết định để cứu rỗi chúng ta ngày hôm nay đã xảy ra trong quá khứ rồi, chứ không phải sẽ xảy ra trong tương lai. Dựa vào công tác mà Chàng Rể đã làm đó, không gì có thể chôn mình mãi trong sự cũ kỹ. Chiên Con đã bị giết. Huyết đã đổ ra. Tội lỗi của chúng ta đã bị hình phạt. Sự chết đã bị đánh bại. Đức Thánh Linh đã được sai xuống. Rượu mới đã tới. Còn quan điểm kiêng ăn của ngày xưa không còn thích hợp nữa rồi.

Sự tươi mới của sự kiêng ăn mới

Vậy thì, có gì mới về sự kiêng ăn mới của *Cơ Đốc nhân* chẳng? Sự tươi mới về sự kiêng ăn của Cơ Đốc nhân là hoàn toàn nương dựa vào công tác đã hoàn thành của Chàng Rể. Sự kiêng ăn thừa nhận điều đó. Sự kiêng ăn tin vào điều đó. Sự kiêng ăn vui hưởng điều đó. Sự đau đớn, mong mỏi và chờ đợi vì Đấng Christ và quyền phép của Ngài khiến chúng ta phải kiêng ăn không phải vì chưa có gì xảy ra. Chúng ta cần Chúa không? Có. Chúng ta có đau đớn không? Có. Chúng ta có đói khát Đức Chúa

Trời không? Có. Nhưng không phải vì chưa có gì xảy ra. Trái đầu mùa mà chúng ta mong chờ đã đến rồi. Giá chuộc tội mà chúng ta mong mỏi đã trả xong rồi. Sự trọn vẹn mà chúng ta chờ đợi và kiêng ăn đã hiện ra trong lịch sử, còn chúng ta đã nhìn thấy vinh hiển của Ngài. Không phải sẽ xảy ra trong tương lai đâu. Chúng ta không kiêng ăn vì chưa có gì xảy ra. Đấng Christ đang sống trong chúng ta là sự trông cậy vinh hiển (Cô-lô-se 1:27). Chúng ta đã được “đóng ấn bằng Đức Thánh Linh như lời hứa. Đấng ấy là [ngay bây giờ!] bảo chứng của cơ nghiệp chúng ta” (Ê-phê-sô 1:13-14; cũng xem 2 Cô-rinh-tô 1:22; 5:5).

Chúng ta đã nếm biết quyền phép sẽ hiện đến trong tương lai rồi, còn sự kiêng ăn của chúng ta không phải vì đói khát điều gì đó chưa từng nếm qua, mà vì rượu mới là sự hiện diện của Đấng Christ quá chân thật và thỏa mãn vô cùng. Chúng ta phải uống cho cạn hết. Sự tươi mới trong sự kiêng ăn của chúng ta là đây: chúng ta nhiệt thành về điều này không phải vì chưa nếm qua sự hiện diện của Đấng Christ, nhưng vì chúng ta đã vốn biết rượu thực sự rất tuyệt vời nhờ có Thánh Linh của Ngài, cho nên chúng ta không được thỏa mãn cho đến khi hoàn toàn có được niềm vui ấy. Sự kiêng ăn mới, tức là sự kiêng ăn của *Cơ Đốc nhân*, là đói khát tất cả mọi sự về Đức Chúa Trời (Ê-phê-sô 3:19), được thúc bởi tình yêu thương của Đấng Christ và sự tốt lành của Đức Chúa Trời ở trong Phúc Âm của Đấng Christ (1 Phi-e-rơ 2:2-3).

Kiêng ăn như dự tiệc

Nói cách khác, sự kiêng ăn mới là kiêng ăn bằng *đức tin*. Đức tin ở trên công tác đã hoàn thành của Đấng Christ, nhờ đó mà đức tin là “sự biết chắc vững vàng của những điều mình đương trông mong” (Hê-bơ-rơ 11:1). Đức tin là bữa tiệc thuộc linh về Đấng Christ với một góc nhìn muốn được thỏa mãn tốt cùng ở trong

Ngài đến nổi sức mạnh của mọi sự cám dỗ khác đều không còn nữa.²¹ Bữa tiệc này bắt đầu bằng cách tiếp nhận ân điển đã được ban cho ở trong sự chết và sự sống lại của Đấng Christ, rồi đón nhận hết thảy những gì Đức Chúa Trời đã hứa với chúng ta ở trong Ngài. Hễ chúng ta còn là tạo vật sa ngã và giới hạn, thì đức tin Cơ Đốc sẽ lấy làm vui về sự giáng thế làm người (trong quá khứ) và khao khát về sự hoàn thành (trong tương lai). Đức tin ấy sẽ vừa có sự thỏa lòng vừa không thỏa lòng. Còn sự không thỏa lòng sẽ ra từ mức độ thỏa lòng của chúng ta trong việc nhận biết Đấng Christ.

Sự kiêng ăn thuộc về Nước Đức Chúa Trời

Những hiểu biết về sự kiêng ăn Cơ Đốc giải đáp tất cả những quan tâm mà Keith Main đã đưa ra trước đó. Ông đã nói rằng “đời sống cầu nguyện ở trong Tân Ước là dấu hiệu về sự hiện đến của Nước Đức Chúa Trời. Kiêng ăn không còn giữ được thái độ vui mừng và cảm tạ để cho thấy một mối thông công đúng nghĩa nữa”.²² Bây giờ, chúng ta thấy đó là một phát biểu cường điệu. Đúng là Nước Đức Chúa Trời đã đến. Đúng là sự vinh hiển sâu nhiệm được bày tỏ ra trong Đấng Christ và được kinh nghiệm nhờ Thánh Linh của Ngài. Nhưng, sự đau khổ, sự mong mỏi và sự khao khát vẫn còn.

Ngay cả chính Main cũng rút lại mà thừa nhận rằng:

Đúng là cơn khủng hoảng và tấn bi kịch vẫn còn là một thực tại trớ trêu. Nước Chúa vẫn chưa *hoàn toàn* được công nhận. Còn Chàng Rể đang hiện hữu thì không phải là thời điểm để đau buồn. Nhưng mọi chuyện không chỉ có như thế, vì chúng ta vẫn còn trong xác thịt và yếu đuối trong đức tin . . . Trong “cuộc đấu tranh cay đắng” này,

người tin Chúa có thể kiêng ăn ở trong đời sống tận hiến của mình. Đó là một trong số rất nhiều gia vị làm nên cuộc đời của người nào ở trong Đấng Christ.²³

Đúng. Sự hiện diện của Chàng Rể thông qua Đức Thánh Linh, trong tinh thần đắc thắng của sự tha thứ và sự thông công, không làm cho sự kiêng ăn trở nên vô ích, mà làm tươi mới hơn mới phải.

Kiêng ăn là biểu hiện của sự thỏa lòng còn bất mãn

Nói về hành động của đức tin, thì sự kiêng ăn Cơ Đốc là biểu hiện của sự thỏa lòng còn bất mãn ở trong sự toàn mãn của Đấng Christ. Đó là biểu hiện vui vẻ và yên ninh của khao khát được toàn nguyện ở trong Đấng Christ. Sự kiêng ăn Cơ Đốc không hy vọng tìm kiếm ơn phước nào đó từ Đấng Christ. Sự kiêng ăn này không tập chú vào cái tôi, mà tập trung vào giá trả tại đời Gô-gô-tha cho từng ơn phước mà người đó sẽ nhận lãnh. Sự kiêng ăn Cơ Đốc cũng không phải là việc làm để tự khiến mình trở nên có giá trị nhiều hơn ở trước mặt Đức Chúa Trời. Sự kiêng ăn này là một sự đói khát Đức Chúa Trời vì đã nếm biết sự ban cho vô điều kiện của Đức Chúa Trời ở trong sứ điệp Phúc Âm.

Sự kiêng ăn Cơ Đốc khẳng định đồ ăn là tốt lành

Đây là lý do vì sao những lời cảnh báo mà chúng ta đã đưa ra trước đó từ các thư tín của sứ đồ Phao-lô không hề phản đối sự kiêng ăn Cơ Đốc, mà chỉ phản đối sự méo mó của nó mà thôi. “Các thức ăn Đức Chúa Trời đã dựng nên cho kẻ có lòng tin và biết lẽ thật, tạ ơn mà dùng lấy. Và, mọi vật Đức Chúa Trời đã dựng nên đều là tốt lành

cả, không một vật chi đáng bỏ, miễn là mình cảm ơn mà ăn lấy thì được; vì nhờ lời Đức Chúa Trời và lời cầu nguyện mà vật đó được nên thánh” (1 Ti-mô-thê 4:3-5). Lời khen của sứ đồ Phao-lô về đồ ăn là tốt lành và Cơ Đốc nhân có quyền tự do để nhận lãnh, không hề đối lập với sự kiêng ăn Cơ Đốc. Cơ Đốc nhân luôn đồng ý tiếp nhận mọi sự ban cho tốt lành và toàn hảo đến từ Cha sáng láng (Gia-cơ 1:17).

Sự kiêng ăn không nói không với sự tốt lành của đồ ăn, hay là sự ban cho rộng rãi của Đức Chúa Trời. Thay vì thế, sự kiêng ăn là một cách để nói rằng: có được Đấng ban cho còn tốt hơn nhận lãnh ơn phước của Ngài. Nếu một cặp vợ chồng không quan hệ tình dục trong một khoảng thời gian, để xử lý triệt để một vấn đề đang khiến cả hai xung đột với nhau, thì ấy không phải là lên án tình dục mà chỉ đang đề cao tình yêu thương. Đồ ăn là tốt lành. Nhưng Đức Chúa Trời là Đấng tốt lành hơn nữa. Thông thường, chúng ta gặp gỡ Đức Chúa Trời khi nhận lãnh ơn phước và làm cho mọi thứ đều là để thờ phượng và cảm tạ Ngài. Nhưng hết lần này đến lần khác, chúng ta cần phải tra xét bản thân để thấy rằng chúng ta bắt đầu yêu mến ơn phước hơn Đức Chúa Trời chăng.

Sự kiêng ăn Cơ Đốc không phải là “ý chí tôn giáo”

Mối nguy hiểm lớn mà sứ đồ Phao-lô đã nhìn thấy trong thói quen kiêng ăn tự tôn và tự phát không hề làm mất hiệu quả của sự kiêng ăn Cơ Đốc mới. Sứ đồ Phao-lô cảnh báo rằng có một sự kiêng ăn “có vẻ khôn ngoan vì thờ lạy theo ý mình, cùng với sự hạ mình và khắc khổ thân thể, [nhưng chẳng] có giá trị gì trong việc chế ngự dục vọng của xác thịt” (Cô-lô-se 2:23). Nói cách khác, sự kiêng ăn này là một “ý chí tôn giáo”²⁴ chỉ làm khuấy động thêm sự kiêu căng của xác thịt, ngay cả khi đang chế ngự những thèm muốn của thân thể.

Nhưng đó là sự đối lập với sự kiêng ăn Cơ Đốc. Sự kiêng ăn Cơ Đốc xuất phát từ lòng đau thương thống hối, cho đến khi được thỏa mãn ở trong sự thương xót vô điều kiện của Đấng Christ, đến nỗi càng khao khát và vui hưởng ân điển vô tận của Đức Chúa Trời nhiều hơn nữa. Sự kiêng ăn Cơ Đốc không cổ xúy cho sự kiêu ngạo, bởi vì sự kiêng ăn này yên nghỉ như một đứa trẻ ở trong sự công bình vững chắc của Đức Chúa Trời ở trong Đấng Christ, ngay cả khi phải chờ đợi sự toàn vẹn của Đức Chúa Trời ở trong đời này. Sự kiêng ăn Cơ Đốc là kết quả từ công tác mà Đấng Christ đã làm *cho* chúng ta và *ở trong* chúng ta. Ấy không phải là kỳ công của chúng ta, mà là bông trái của Đức Chúa Trời. Hãy nhớ tới bông trái cuối cùng của Đức Thánh Linh là “tiết độ”²⁵ (Ga-la-ti 5:23).

Mọi đồ ăn đều được phép ăn, nhưng không phải tất cả đều có ích

Theo sứ đồ Phao-lô, tất cả những điều này có nghĩa là ông có quyền kiêng ăn hoặc không kiêng ăn. “Mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều có ích; mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng để sự gì bắt phục được tôi” (1 Cô-rinh-tô 6:12). Lý do là vì hành động kiêng ăn không phải là trọng tâm: “Kẻ ăn là ăn vì Chúa, vì họ tạ ơn Đức Chúa Trời; kẻ chẳng ăn cũng *chẳng ăn vì Chúa, họ cũng tạ ơn Đức Chúa Trời*” (Rô-ma 4:6). Sự kiêng ăn làm vinh hiển Đức Chúa Trời khi được coi là một tặng phẩm từ Đức Chúa Trời, nhằm để biết và vui hưởng Đức Chúa Trời càng hơn. Đức Chúa Trời được vinh hiển ở trong chúng ta, khi chúng ta cư xử như được thỏa mãn nhất ở trong Ngài. Chúng ta làm điều này bằng cách ăn uống với lòng biết ơn, hoặc là kiêng ăn với lòng biết ơn. Sự ban cho của Ngài càng khiến chúng ta thêm đôi

khát Chúa, còn kiêng cử những điều đó là bài thử nghiệm của sự đói khát.

Cơ Đốc nhân có nên hành xác?

Nếu không suy xét kỹ, thì chúng ta sẽ mắc sai lầm khi nói (như Keith Main đã nói) rằng “sứ đồ Phao-lô . . . cố tình chuyển hướng chú ý của các môn đồ về sự kiêng ăn và bất kỳ hình thức ăn uống khổ hạnh nào, sang việc cầu nguyện, phục vụ và chăm chỉ làm việc vì cơ Nước Trời”.²⁶ Tôi đồng ý với phần thứ hai trong nhận xét trên, chứ không đồng tình với phần đầu của câu ấy. Tôi sẽ nói là sứ đồ Phao-lô có hướng chúng ta chú ý về sự kiêng ăn và rất nhiều sự từ bỏ cái tôi khác nữa – không có ý nói là những lễ nghi tôn giáo và cũng không nói đó là mục tiêu sau cùng, nhưng là một vũ khí để đánh trận đức tin. Khi sứ đồ Phao-lô liệt kê những khó khăn của mình, ông đã đề cập về sự kiêng ăn đến hai lần. “[Tôi] chịu khó chịu nhọc, lắm lúc thức đêm, chịu đói khát, *thường khi phải nhịn ăn,*²⁷ chịu lạnh và lóa lờ” (2 Cô-rinh-tô 11:27; cũng xem 6:5).

Điều này giống với cách ông đã kiểm soát lòng tư dục của thân thể. “*Tôi đãi thân thể tôi cách nghiêm khắc, bắt nó phải phục,* e rằng sau khi tôi đã giảng dạy kẻ khác, mà chính mình phải bị bỏ chững” (1 Cô-rinh-tô 9:26-27). Tôi hiểu chỗ này là sứ đồ Phao-lô ám chỉ đến một vài sự kiêng cử, là những vũ khí hiệu quả để đánh trận đức tin. Theo sát Đấng Christ bằng đức tin là chìa khóa để không “bị bỏ”. Điều này cũng được nói rõ trong Cô-lô-se 1:23 chép rằng: “[làm cho anh em đứng trước mặt Ngài cách thánh sạch không vết, không chỗ trách được;] *miễn là anh em tin Chúa cách vững vàng không núng, chẳng hề dời khỏi sự trông cậy đã truyền ra bởi đạo Tin Lành*”. Sự bền đỗ của *đức tin* là chìa khóa để đứng trước mặt Chúa ở trong ngày sau rốt.

Sứ đồ Phao-lô nói thứ vũ khí để đánh trận đức tin chính là “kỷ luật” thân thể. Ông cũng biết rằng những tư dục của thân thể không chỉ là đối trá, mà còn có sự khoái lạc nữa. Ông nói “người cũ” là “người bị hư hỏng bởi *tư dục dể dãnh*” (Ê-phê-sô 4:22). Bản chất của sự đối trá này muốn dể dãnh chúng ta sống trong “thú vui tạm bợ” của thân thể và tâm trí, còn hơn vui thích nhận biết và phục vụ Đức Chúa Trời. Những thú vui này ban đầu chỉ là sở thích ăn uống, đọc sách, nghỉ ngơi, vui chơi, rồi dần trở thành mục tiêu và bóp nghẹt sự đói khát Đức Chúa Trời của tâm linh. Sứ đồ Phao-lô đã tự tra xét bản thân mình. Ông có đói khát Đức Chúa Trời không? Ông có tin Chúa thật chưa? Hay ông đang trở thành nô lệ của sự thoải mái và những khoái lạc của thân thể? Chúng ta có thể nghe thấy tấm lòng nhiệt thành của ông ở trong 1 Cô-rinh-tô 6:12 chép rằng: “[Tôi] chẳng để sự gì bắt phục được tôi”. Đây không phải là thói kiêu căng tự tôn của trường phái khắc kỷ. Mà là quyết tâm chống lại bất kỳ điều gì muốn dể dãnh tấm lòng của ông khỏi việc được thỏa mãn nhất ở trong Đức Chúa Trời.

Khi tôi chia sẻ về sự kiêng ăn và sự cầu nguyện vài năm trước, một chàng thanh niên đến gặp tôi sau đó và kể với tôi một câu chuyện, minh họa cách kỷ luật thân thể trong sự cầu nguyện còn hay hơn. Tôi đã đề cập đến Hội thánh Hàn Quốc là những người đi đầu trong vấn đề này. Đó là lý do chàng thanh niên ấy đến gặp tôi sau giờ nhóm.

Tôi lớn lên trên cánh đồng truyền giáo ở Hàn Quốc. Có một sự việc đã giúp tôi thấy rõ lòng tận hiến trong sự cầu nguyện và sự kiêng ăn ở Hàn Quốc. Cha tôi từng làm việc ở làng phong cùi, họ thường gặp nhau lúc 4 giờ sáng để cầu nguyện. Lúc ấy tôi còn rất nhỏ, nhưng cha dẫn tôi theo, đánh thức tôi dậy từ 3 giờ 30 sáng để cho kịp giờ. Ông bắt tôi ngồi ở gần cửa. Còn tôi không thể quên được

người đàn ông bị mất hai chân, không có nạng, chỉ dùng đôi tay bò trên mặt đất, lê lét cả thân thể đến cầu nguyện vào lúc 4 giờ sáng. Tôi không bao giờ quên cảnh tượng đó.

Thức dậy sớm là một cách để kiêng ăn. Đi đến cầu nguyện trong hoàn cảnh khó khăn cũng là một cách để kiêng ăn. Khi chúng ta đưa ra những lựa chọn như thế, chúng ta đang khiêu chiến với sự dối trá của lòng tư dục và tuyên bố sự cầu nguyện là quý báu, Đức Chúa Trời là Đáng đáng được tôn quý nhất.

Kiêng ăn mới là Cơ Đốc nhân phải không?

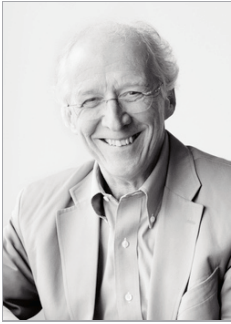
Kiêng ăn mới là Cơ Đốc nhân phải không? Điều này đúng nếu xuất phát từ lòng tin quyết vào Đấng Christ, được Đấng Christ thêm sức và nhắm đến sự vinh hiển của Đấng Christ. Mỗi kỳ kiêng ăn của Cơ Đốc nhân nên lấy câu gốc: “Tôi cũng coi hết thảy mọi sự như là sự lỗ, vì sự nhận biết Đức Chúa Jêsus Christ là quý hơn hết, Ngài là Chúa tôi, và tôi vì Ngài mà liều bỏ mọi điều lợi đó. Thật, tôi xem những điều đó như rơm rác, hầu cho được Đấng Christ” (Phi-líp 3:8). Đối với sự kiêng ăn, cũng như bất kỳ hoàn cảnh thiếu thốn khác, mọi sự mất mát là để “được Đấng Christ”. Nhưng điều này không có nghĩa là chúng ta tìm kiếm một Đấng Christ mà chúng ta không có. Cũng không có nghĩa là tiến trình này tùy thuộc vào chúng ta. Sứ đồ Phao-lô làm rõ thêm động cơ đằng sau cuộc đời Cơ Đốc – bao gồm cả sự kiêng ăn – trong bốn câu Kinh Thánh tiếp theo: “Tôi đương chạy hầu cho giựt được, vì chính tôi đã được Đức Chúa Jêsus Christ giựt lấy rồi” (câu 12).

Đây là bản chất của sự kiêng ăn Cơ Đốc: Chúng ta khổ sở và ước ao – kiêng ăn – để biết thêm nhiều hơn về Đức Chúa Trời dành cho chúng ta ở trong Chúa Jêsus. Nhưng tất cả chỉ vì Chúa

đã cứu chúng ta rồi và Ngài đang kéo chúng ta tiến đến gần hơn để biết “sự đầy dẫy của bốn tánh Đức Chúa Trời”.

Tôi cầu xin Đức Chúa Trời khơi dậy một sự đói khát Đức Chúa Trời thật tươi mới ở trong chúng ta, là Hội thánh Cơ Đốc. Không phải vì chúng ta chưa nếm biết rượu mới của Đấng Christ, mà vì chúng ta đã nếm biết rồi và linh hồn của chúng ta còn muốn biết sự hiện diện và quyền phép của Ngài nhiều hơn nữa.

TÁC GIẢ

John Piper là giáo sư và người sáng lập *Desiring God*, ông cũng là hiệu trưởng danh dự của Trường Cao đẳng và Viện Bethlehem. Ông đã phục vụ với tư cách mục sư quản nhiệm Hội thánh Báp-tít Bethlehem trong vòng 33 năm tại thành phố Minneapolis thuộc tiểu bang Minnesota. Ông là tác giả của hơn 50 tựa sách, trong đó đã có các tựa sách được chuyển ngữ sang tiếng Việt gồm *“Đừng lãng phí cuộc đời”* và *“Nhìn thấy và say mê Jêsus Christ”*.

MỤC VỤ TIÊN PHONG

Mục vụ Tiên Phong ra đời với khái tượng “chuyển ngữ và xuất bản tài liệu Cơ Đốc để rao truyền sự vinh hiển của Đức Chúa Trời vì sự vui mừng của người Việt, đặc biệt là qua sự chịu khổ, trong Đức Chúa Jêsus Christ”.

Tài liệu Cơ Đốc này không thể thay thế Lời Chúa và những tài liệu của Hội thánh mà quý con cái Chúa đang nhóm lại hàng tuần. Chúng tôi chỉ mong con cái Chúa sử dụng các tài liệu này để bày tỏ Phúc Âm của Đức Chúa Jêsus Christ cho gia đình, người thân, bạn bè và cộng đồng xung quanh.

Nếu bạn muốn biết làm thế nào để dâng hiến, hỗ trợ và nhận tin tức về các tựa sách khác mà Mục vụ Tiên Phong đang chuyển ngữ, xin hãy liên hệ chúng tôi bằng thư điện tử info@tienphong.org hoặc bạn có thể tìm đến trang điện tử www.tienphong.org để tải về và đọc các tài liệu miễn phí.

Chúng tôi chân thành biết ơn các anh chị em con cái Chúa đã tin tưởng hỗ trợ dự án tài liệu Cơ Đốc cho người Việt của Mục vụ Tiên Phong.

Xin Chúa dẫn dắt,

Mục vụ Tiên Phong

